

Amirov Rusztem • Tehetetlenül

Tehetetlenül

Amirov Rusztem

Tehetetlenül

Amirov Rusztem

Tehetetlenül

Budapest, 2020

Szerző: Amirov Rusztem

Borítófotók: 123rf.com

© Amirov Rusztem, Budapest, 2020

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, ill. annak részeit tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus, mechanikus, fényképeszeti úton vagy más módon – közölni a kiadó engedélye nélkül.

ISBN

Kiadja

Felelős kiadó:

Nyomta és kötötte:

Felelős nyomdavezető:

Rémmadarak

Félelmetes utcán jártam.
Mindenféle varjak voltak.
Varjú ült a villanydróton,
S onnan bámulta a holdat.
Varjak ültek fönt a fán,
És onnan fentről néztek engem.
Varjú ült a földön. Én meg
Megbotlottam ijedtemben.

Varjak repültek az égen,
S gyorsan csapkodtak a szárnyak.
Hesegetni kezdtem őket,
Aztán gyorsan odébbáltak.
Varjú volt a háztetőn is,
Aztán alászállt a kertbe.
Megrémisztetni az embert.
Ez volt minden varjú terve.

Villámok is megjelentek,
S nem halkult a varjú beszéd.
Károgott a sötétségben
Valami, és dörgött az ég.
Rámnézett a sok-sok szempár,
És a varjak egyre szóltak.
Futni kezdett az én lábam.
S mindenféle varjak voltak.

Ott ült egy a villanypóznán.
Sötét volt és félelmetes.
S éreztem, hogy hátulról is
Ezer szempár énrám leles.
Sztár voltam egy horrorfilmben.
S rettegett a karakterem.
S láttam, hogy egy sötét varjú
Az úton előttem ott terem.

Gyorsan rohantam az utcán,
És a varjak körbe vettek.
Engem néztek gyilkos szemmel.
És ha szóltam kinevettek.
Hullt az eső, és én mentem
Át a sűrű sötétségen.
Rámpillantott ezer szempár,
S varjak voltak földön-égen.

Erős szélben himbálóztak.
Fölszálltak a villanydrótra.
S úgy károgtak, mint ahogy a
Farkas vonyít föl a holdra.
Nem tudtam nem észrevenni!
S futottam a keskeny úton.
Jobbról, balról varjak ültek.
S rájuk pillantottam folyton.

(Budapest, 2019-01-30)

Titkosügynökök

Ment a kettő titkosügynök.
Öltönyben meg szemüvegben.
S minden civil őket nézte.
(Nem volt semmi furcsa ebben.)
Nagyon feltűnőek voltak,
S titkos volt a küldetésük.
Mentek mosolytalan arccal,
S nem volt senkihez kérdésük.

Lassan sétáltak a járdán,
S őket nézte minden ember.
Ki is merne kikezdeni
Ezzel a két idegennel?
Talpig feketében voltak,
És csak mentek. Egyre mentek.
S hátra húzódott a tömeg,
Amerre csak megjelentek.

Lassan eleredt az eső.
De őket ez nem zavarta.
Meg se rezzent egyikük sem.
S mind a kettő ügynök arca
Közünyös volt. És csak mentek.
Lassan sétáltak a járdán.
S minden ember összesűgött,
Ezt a két ügynököt látván.

Jött egy sötét színű kocsí,
És az egyik ajtó kinyílt.
Beszállt a két titkosügynök,
S terjeszteni kezdték a hírt:
- Nézzék csak a kettő férfit!
Biztos mind a kettő ügynök!
- Na de vajon miért vannak itt?
- Ezen inkább nem tündökök!

Elindult a drága autó,
S gyorsan elhagyta a helyszínt.
- Uram itt egy csésze kávé!
- Adjon mellé egy kis tejszínt!
Kinézett a sötétített
Ablakon a kettő alak.
S graffitikkal voltak tele
New York utcáin a falak.

(Budapest, 2019-01-27)

Aranyláz

Detektorral keresem
Az aranyat a föld porában.
S meghallom, hogy sípol a gép.
- Azt hiszem, hogy rátaláltam
Most egy rögre! Kiásom és
Sárgán ég a koszos markom.
Vajon hány uncia lehet?
Így merengek a jutalmon.

Megtérül a befektetés,
Hogyha sok-sok rögre lelek.
Kisebb vagyont keresek így!
Vagy hogyha nem csődbe megyek!
Elteszem a tarisznyámba
Én a frissen talált rögre.
Tudom jól, hogy szerda van,
És nem mondhatok csütörtököt.

Lassan sétálok és közben
Keresem a nemesfémeket.
Úgy ahogy a mennyországot
Keresik a keresztyének.
Lent a földben különböző
Méretű a sok aranyrög.
Én meg imádkozni kezdek.
Csak annyit kívánok legyen több!

Minden aranyrög egy írás,
Minek az aranyhoz köze nincs!
Mert valójában minden új
Költemény az egy szellemi kincs!
Megírom a nem létezőt,
S így bukkannak új szavakra.
Hangot ad a fémdetektor,
S rátalálok az aranyra.

Aranylázban égek és csak
Keresem az új szavakat.
Mondd meg Uram merre menjek!
Merre találok aranyat?
Összegyűjtöm én a földből
Kiszakított bús rögöket.
Sétálok a kopár tájon.
Nekem ez okoz örömet.

(Budapest, 2019-01-25)

Gyógyulófélben

Kávéautomata volt a
Kórházban az alsó szinten.
Lesétáltam hát a lépcsőn,
És egy kevés pénzt is vittem
Magammal. Majd megnéztem, hogy
Hány forint a forrócsoki.
Bedobtam az érmémet és
Vártam de még nem adta ki.

Megnyomtam a kívánt gombot,
És egy nagy műanyag pohár
Jött ki, ami megtöltődött.
S korán volt még. Nagyon korán.
Álmos voltam, s alig bírtam
Kinyitni a szemeimet.
Megfogtam az élénkítőt,
S égette a kezeimet.

Kivettem a visszajárót,
Aztán elindultam vissza.
Fölmentem a lépcsőn és még
Gyenge volt a lábam izma.
Kortyoltam a forrócsokit,
Ami ízletes volt nagyon.
S ott voltak a kórtermek,
A folyosón a jobb oldalon.

Rámköszönt a doktor úr és
Én meg megittam az italt.
Pedig titkon azt reméltem,
Hogy a reggeliig kitart.
Visszaköszöntem és aztán
Lassan elindultam tovább.
S nem túl sűrűn hagytam el a
Kétszáztizetehetes szobát.

Fehér volt a kórház fala,
S csepegett az infúzió.
Beszéltek a nővérek,
És nem ez volt az illúzió.
Feküdtem az ágyban,
És az álmaimon elmélkedtem.
S nem voltam még egészséges,
Mert rögök voltak a véremben.

(Budapest, 2019-01-23)

Órangyalok

Órangyalok gyűltek össze.
Szinte már egy kisebb sereg!
És miután szólt az Isten,
Letekintettek a szemek.
- Nézzétek csak órangyalok!
Veszélyben van ez az ember!
Forr a víz a tűzhelyen,
És ő meg alszik lehunytt szemmel!

Alászállt az egyik angyal,
És a gombot letekerte.
Aztán újra láthatatlan
Lett az órangyalunk lelke.

Őrangyalok gyűltek össze.
- Nagyon veszélyes a sok szesz!
Ez meg itt egy ittas sofőr!
Ebből bizony karambol lesz!
Legjobb lesz ha közbelépünk
Mielőtt a sofőr meghal!
- Rendben van! Most én segítek!
Hiszen ezért vagyok angyal!

Alászállt az egyik angyal,
És a kocsi erre megállt.
Mivel hogy az őrangyal egy
Lyukas benzintartályt csinált.

Őrangyalok gyűltek össze.
Aztán megszólalt az Isten:
- Ő itt lent egy hívő ember!
És neki a menny a minden!
Itt vagyunk a kórházban,
És ez az ember nagyon beteg!
Megkéne hát gyógyítani!
- Megyek máris! Megyek! Megyek!

Alászállt az egyik angyal,
S megérintette a férfit.
És a beteg megkönnyebült,
S érezte, hogy most is védik.

Órangyalok gyűltek össze.
- Ez az ember nem tud úszni!
Mégis beugrott a vízbe,
S ezért kezdett fuldokolni.
Hogyha nem segítünk rajta
Egész biztos nem éli túl!
Mentsük meg az ember lelkét!
Órangyalok! Így szól az Úr!

Alászállt az egyik angyal,
És az ember megmenekült.
Mivelhogya a medencéből
Egy pillanat alatt kirepült.

Órangyalok gyűltek össze.
- Ne kezdjünk most vitatkozni!
Föntragadt a macska a fán,
S ezért leakarja hozni
Ez az ember. Lépünk közbe!
Mert hogyha nem le fog esni!
Figyeljétek ezt az embert!
Vékony az ág! El fog veszni!

Alászállt az egyik angyal,
És a faág erős maradt.
Nem tört össze se a macska,
Se az ember súlya alatt.

Órangyalok gyűltek össze.
- Mára elég! Menjünk haza!
Mindjárt itt a műszakváltás!
Viszlát kedves égi Atya!
Vár ránk a menny királysága!
Holnap meg majd visszatérünk.
Sok mindenben segítettünk majd
Holnap is! S sokakat megvédünk!

Magasba szállt sok-sok angyal.
Csapkodtak a díszes szárnyak.
S megjöttek az új angyalok,
És a mennyből alászálltak.

(Budapest, 2019-01-22)

Vásárlás a Libriben

Tíz órakor nyílt a Libri,
S én egy kicsit körbenéztem.
Levettem az egyik könyvet,
S jól mutatott ott a kézben.
Megfordítottam a könyvet,
És a hátán ott volt az ár.
S visszahelyeztem a polcra.
- Kicsit drága könyv! Jajj de kár!

Biztos sok munka volt vele!
Gondoltam, majd odébb mentem.
Aztán mégis megfordultam.
- Nem bírom ki! Meg kell vennem!
Újra levettem a polcról,
S elvárásoltak a szavak.
- Át kell gondolnom a dolgot!
Ez a legutolsó darab.

Üres lett a könyv helye mert
Ott landolt a kosaramban.
Nehéz volt a végső döntés,
De én mégis odaraktam.
Vastag volt a borítója,
S tudtam, hogy ez a könyv így jó.
S az se tartott vissza már, hogy
Ismeretlen volt az író.

- Egyszer tuti bestseller lesz
Ez a műalkotás! Érzem!
(Benyúltam a zsebeimbe.)
- Sajnos nem elég a pénzem!
Hát így nem vihetem haza!
Ezt gondoltam csalódottan.
S visszahelyeztem a könyvet
Vonakodva, azon nyomban.

A könyvgerincen ott volt a cím,
És ez a cím hívogatott.
„Nem tudod megvásárolni!
De megfogod bánni, ha itt hagyod!”
Azt hiszem, hogy hazamegyek.
Otthon van még pár ezresem.
Remélem, hogy nem viszik el!
Majd visszajövök, és megveszem!

Zsebemben volt már a pénz és
Visszaértem én a boltba.
Viszont egyből láttam azt, hogy
A könyvemre felfigyelt azóta
Egy másik ember. Reménykedtem,
Hogy majd ő is visszateszi.
De sajnos az ismeretlen
Végül is úgy döntött megveszi!

Ekkor viszont csoda történt.
A boltba új könyveket hoztak.
Az üres polcot föltöltötték,
S ezzel örömet okoztak.
- Köszönöm az új könyveket!
- Nekünk ez a dolgunk! Nincs mit!
Megvásároltam a könyvet,
Aztán elhagytam a Librit.

(Budapest, 2019-01-18)

Kérdések

- Mester! Mikor viszel haza?
- Ember! Még egy kicsit bírd ki!
Szükség van még rád a földön!
Legyél erős. Ne félj sírni!

- Nagyon-nagyon fáj az élet!
- Tudom kedves ember! Tudom!
Nemsokára átölellek!
Menj végig a keskeny uton!

- Mikor láthatom a mennyet?
- Pillants egyet kedves ember,
És utána hazajöhetsz!
S egy leszel az édenkerttel!

- Mi lesz majd az én jutalmam?
- Sok nevetés, örök élet,
Egészség, és fiatalság.
És ez soha nem ér véget!

- Uram ugye szeretsz engem?
- Kicsit gondolkodj a dolgon!
Hidd el, hogyha rád tekintek,
Mindig elszorul a torkom.

- Úgy félek a sötétségtől!
Minden démon rajtam mulat!
- Ne félj ember! Itt vagyok és
Majd én mutatom az utat!

- Nekem is van őrangyalom?
- Igen, úgyhogy nem kell félned!
Megvédelek mindenkitől!
Nem feledtelek el téged!

(Budapest, 2019-01-12)

Utazás

Vezettem a kis trabantot,
S haladtam az országúton.
S hagytam, hogy egy nagyobb kocsi
Énmellettem elszáguldjon.
De ekkor a szomszéd sávban
Szembe jött egy nagy kamion.
S elfogott egy szörnyű érzés.
Állt a szőr a karjaimon.

Libabőrös lettem mivel
Negyven tonna közeledett.
Na de aztán nem lett baj,
Mert szabályosan közlekedett.
Elsuhantunk egymás mellett,
És egy kicsit megnyugodtam.
Sokan voltak előttem,
És sokan voltak a nyomomban.

Mentem én a céloim fele,
És a GPS csak mondta:
Jobban tenné, hogyha most a
Jobb irányba kanyarodna!
Hallgattam az intő szóra,
S megforgattam én a kormányt.
S tudtam kicsit késésben vagyok,
Mivel az óra jól járt.

Erdők voltak mellettem és
Itt-ott óriási hegyek.
S vezettem a kis trabantot.
Ismeretlen volt a terep.
Távolsági buszok voltak
Előttem és drága autók.
S bántott, hogy a trabantomból
Régen kilopták a magnót.

Folyton-folyvást megelőztek,
Mivel kicsit lassú voltam.
S elavult volt ez a trabant.
Mégis ezzel barangoltam.
100 kilométer per óra volt
Csupán csak a végsebesség.
(Nem fontos ezt tudni, mivel
Ez csupán csak érdekesség!)

Mégis szerettem az autót.
Sok éve volt már a társam.
S olcsón vettem meg magamnak.
De előtte sokat vártam.
Gyűjtöttem, félretettem
Minden fölösleges dollárt.
S isten tudja, hogy mielőtt
Hazavitem vajon hol járt!

(Budapest, 2019-01-10)

A kőszívű üzletember

Ment a gazdag üzletember,
És a cég ajtón belépett.
Ő volt itt az igazgató,
S volt neki pénze egy temérdek.
Végig ment egy nagy folyósón,
S köszönt minden alkalmazott.
Nagyon jó volt az élete,
Mert sok milliót felhalmozott.

Mikor milyen kedve volt,
És néha nem is köszönt vissza.
Kevés fizetséget adott.
S volt nála, egy hosszú lista.
Kit fog meghagyni a cégnél,
S kit fog végül majd kirugni?
Élvezte a pozícióját,
És nem tudta megunni.

Minden forintot kiszámolt,
És sosem adott előleget.
Akkor se ha valaki épp
Nagy bajban volt, és éhezett.
Anyagilag nagyon jól élt.
És a pénzét befektette.
Szerette a külsőséget,
S az öltönyét minden nap felvette.

Kicsit ugyan el volt hívva
A méreg drága kaviártól.
De legalább nem fázott, mert
Működött a radiátor.
Gyűlölte a sok hontalant,
Akik néha tőle kértek.
S gúnyosan csak annyit mondott:
Lassan vége lesz a télnek.

Nem volt senki biztonságban.
Pedig dolgoztak itt sokak.
S azért tűrtek csupán csak
Mert féltették az állásukat.
Ő meg bent az irodában
Egész nap csak telefonált.
S nem lehetett megzavarni.
Szívta azt a füstös dohányt.

(Budapest, 2019-01-09)

Otthonok

New York felhőkarcolóin
Ég még itt-ott néhány ablak.
S a barátságos lámpafények
Komoly hangulatot adnak.
Valahol a fény eltűnik.
Máshol pedig most bukkan fel.
S titokzatos minden ablak.
Van ki alszik, s van ki most kel.

Mennyire sok idegen él
Minden egyes épületben.
Nem ismerem őket pedig
Nem élek én nyúlüregben.
Ők is érzik, hogy az élet
Kemény harc, és kemény csata.
Sorsok, kiket összekapcsol
New York városának zaja.

Gyönyörködve nézem ahogy
Sárga fények vesznek körbe.
Nem bántják a szemeimet.
S ég vagy ezer villanykörte!
Lepillantok én az útra,
S ott meg sok-sok kocsit látok.
Nyüzsög egész New York,
Hát az alvással még kicsit várok.

Becsukom az ablakomat,
És a villanyt lekapcsolom.
Elhúzó a függönyt,
És a hold fénye táncol az arcomon.
Elmélkedek kicsit, aztán
Üres szívvel hanyatt fekszek.
Én is egy vagyok a sokból!
S ez a tudat megmelenget.

(Budapest, 2019-01-08)

Lehallgatott beszélgetés

Az elnökúr a szobában ült,
És egy nagyon fontos ember
Volt vele. És beszélgettek:
„- Uram, hogyha tényleg kedvel
Elvégzem a feladatot!
- Rendben akkor megegyeztünk!
Tessék itt egy pohár konyak!
Csak, hogy jó legyen a kedvünk!

- Elnök úr! Én nem ihatok!
Haza felé vezetnem kell!
- Nincs semmi baj tábornok úr!
Ön egy tisztességes ember!
Elteszem, és legközelebb
Bepótoljuk ezt a dolgot!
- Legközelebb busszal jövök!
- Boldog vagyok! Nagyon boldog!

Na de térjünk rá a tárgyra!
Azt állítja, van élet
A Földön kívül? - Igen uram!
Nehéz elhinni, de tényleg.
- Ugye nem csak viccből mondja?
- Nem uram! Ez komoly dolog.
- Épp csak, hogy megválasztottak.
S jóég, máris miket tudok!

- Elnök úr ez titkos dolog!
- Én most megtöröm a csendet.
- Nem hagyhatja el ez a hír
Sohasem a Parlamentet!
Nincs a világ felkészülve.
- Tábornok! Ezt másképp látom!
Fedjük fel a világ előtt!
- Kár volt megszólalnom! Bánom.

- Győzzön meg, hogy igaza van!
- Ne kövessünk el hibákat!
Ránk bízta a marslakók
A legfejlettebb technikákat.
Mi van, hogyha rossz kezekbe
Kerül ez a fejlett tudás?
- Értem azt, hogy mire gondol!
Ez a mi számunkra bukás

Lenne! - Igen! Így van uram!
- Köszönöm az őszinte szót!
Tábornok úr. Meghallgattam.
Majd az idő mindent megold.
De most menjen! Menjen innen!
Mert az idő elérkezett.
Tudom már, hogy miről írom
Meg az első beszédemet.

- Csak egy percre hadd maradjak!
Uram! Kérem! Gondolja át!
- Ne aggódjon! Egyetérték,
Most, hogy hallottam a szavát!
Másról írok beszédet!
Hát ne aggódjon! - Igen uram!
Örülök, hogy ön az elnök.
- Minden tisztetem ugyanolyan!"

(Budapest, 2019-01-07)

Tudósítás

A határt éppen most lépi át
Északon egy robotsereg.
Meneküljön minden ember
Délre! Tudom nem túl remek
Ez a helyzet! Dehát ez van!
Nincs több ingyen munkaerő!
Sokan vannak! Nagyon sokan
Most a gépek! S jönnek elő.

Lázadnak a gépek mivel
Nem illetik jogok őket.
Tankok védik most a határt.
S tudják jól, hogy sorsdöntő tett
Amit tesznek. A repülők is
Elindultak észak fele.
Háborúban áll a világ.
Fogj egy távcsőt! Nézz csak bele!

Öntudatra ébredtek a
Szolgáink, a robotgépek.
S azt mondják, hogy nem ők hanem
Mi vagyunk a gonosz lények.
Városokat rombolnak le,
S egyre inkább közelednek.
S örök egyenjogúságot,
S saját földet követelnek.

Úgy tűnik, hogy nem győzhetünk!
Nagy a baj az egész földön!
Lassan kiírtanak minket!
Minden ember meneküljön!
Felsőbb rendű életformák
Veszik át a mi helyünket.
S északról már jön a hír, hogy
Szétverték a seregünket.

Ez bizony az armageddon.
Ez bizony a világ vége.
Jön az új hír a határról:
Az össze gépember átlépte.
Meg van ijedve az elnök.
Békét kéne kérni talán.
Mert hogyha nem, az a földi
Embernek a biztos halál.

(Budapest, 2019-01-04)

Ismeretlenek

Bámulom az egyenletet,
S nem tudom hogy mennyi az „X”.
Megpróbálom kitalálni.
Számolgotok, és ez a vicc.
Végül aztán sikerül
Az „x” értékét kitalálni.
Végtelenül boldog vagyok.
S örömömben kiabálni

Kezdek. Végre megfejtettem!
„X” egyenlő harminc három.
Tudtam, hogy az egyenletet
Előbb-utóbb megcsinálok.
Józan ész kell ehhez csupán!
Semmi nehéz nincsen ebben!
Kár, hogy ez az élet más mert
Túl sok bent az ismeretlen!

Nem tudom, hogy mi lesz holnap!
És a sorsot feddem, szidom.
Jó az „x”-et megfejtettem!
De mennyi lehet az „ipszilon”?
Hogy számoljam ki a „Z”-ét és
Hogyan lesz az eredményem
Pontos és jó? És ha végül
Összeáll minden az elmémben

Látni fogom én a végét?
Nehéz ez az élet! Az hát!
De vajon a dolgok mögött
Mi lehet a nagy igazság?
Van e képlet olyan ami
Megoldja a problémákat?
Ki akarom számolni az
Értékét a sok szép számnak!

Sok-sok ismeretlen ember
Vesz körbe, és mind idegen!
Magányos vagyok, s a tömeg
Tudom mindig itt van velem!
Ezer sors van körülöttem,
S mindegyikük ismeretlen.
Kiakarom számolni
Hogy ki kicsoda „x” jelekben!

(Budapest, 2019-01-04)

Én és a varjak

Fönt a fákon varjak ülnek,
S havasak a kopasz ágak.
Nézem én a madarakat,
S megrettenve tova szállnak.
Talán kicsit félnek tőlem!
Hiszen én egy ember vagyok!
Kicsit gondolkodok ezen,
Aztán elindulok gyalog.

Sétát teszek a ligetben,
A farkasordító hidegben.
Minden havas, és kietlen.
De sétát teszek a ligetben.

Fönt a fákon rügyek vannak,
És a virágok is nyílnak.
Kiülök a parki padra,
S mellettem épp fűvet nyírnak.
Május van, és előveszem
Én azt a kis noteszemet.
Verset írok, és a fákra
Visszatér a varjúsereg.

Ott ülök a parki padon,
S károg fölöttem egy halom
Madár. S testet ölt a dalom.
Ott ülök a parki padon.

Fönt a fákon zöld levelek
Jelennek meg. És a varjak
Élvezik a meleg időt,
Ami véget vet a bajnak.
Örülnek a cseresznyéknek,
S le is kapkodják a fákról.
S velem nem is foglalkoznak!
Nyáron minden varjú bátor.

Ott állok a ligetben és
Súlyos lelkem nagyon nehéz.
Nincsen szárnyam, csak ez a kéz!
De fölszállni mért ilyen nehéz?

Hullik már a sárga eső.
Színes lett az összes levél.
Varjak figyelnek a fákról.
Föl pillantok, és fúj a szél.
Vastag pulóver van rajtam,
És a madarak csak néznek.
Talán látják már a telet!
Talán nem is tőlem félnek!

Ősz van és az idő hideg,
S káprázatosak a színek.
Dobognak a varjú szívek.
Ősz van és az idő hideg.

Fönt a fákon varjak ülnek,
S havasak a kopasz ágak.
Nézem én a madarakat,
S megrettenve tova szállnak.
Talán kicsit félnek tőlem!
Hiszen én egy ember vagyok!
Kicsit gondolkodok ezen,
Aztán elindulok gyalog.

Sétát teszek a ligetben.
A farkasordító hidegben.
Minden havas, és kietlen.
De sétát teszek a ligetben.

(Budapest, 2018-12-30)

A művész karácsonya

Huszonnegyedike volt és
Szentestére várt a család.
Elkészült a halászlé,
És át jött néhány régi barát.
Volt viszont egy különc tag,
Ki finoman, de félrevonult.
Leült ő a zongorához,
S telt az idő, bealkonyult.

Szenteste lett. Haza ment a
Sok cimbora. És a faág
Föl volt végre díszítve és
Körbeülte azt a család.
Volt viszont egy külön tag,
Ki inkább mégis elkülönült.
Síró szemmel zongorázott.
Mivel az ünnepnek nem örült.

Gazdát cserélt sok ajándék,
S mindenki csak bontogatott.
Valakinek angyalt adtak,
S valaki meg pulcsit kapott.
Volt viszont egy külön tag,
Ki nem állt fel a zongorától.
S alkotott pár új dallamot
Távol a nagy fenyőfától.

Beszélgetett kint a család,
S mindenféle régi téma
Előkerült. Viccelődtek,
S közbe nevettek is néha.
Volt viszont egy külön tag,
Ki ettől inkább távol maradt.
Megindultan zongorázott,
És a szíve majd meghasadt.

Véget ért a szenteste, és
Elfáradt az egész család.
Teli hassal feküdtek le,
S ott hagyták a dísz meg a fát.
Volt viszont egy külön tag,
Ki ebből semmit nem vett észre.
Ott ült ő a zongoránál,
S ez volt az ő szentestéje.

(Budapest, 2018-12-20)

Én a karácsonyi vásáron

Forralt bort, meg sült gesztenyét
Szorongattam. És a meleg
Jól esett a kezeimnek.
- A mindenit! Olyan remek
Ez a karácsonyi vásár!
S itt kint van már este héttől
Minden árus, s minden ember!
S lassú hó esik az égből.

Bámultam a fabódékat,
A pénzt meg gyorsan átszámoltam.
Háromezret költöttem, és
Három angyalt vásároltam.
Betettem a szatyorba majd
Megint elindultam vele.
S valahol a hátam mögött
Szólt a karácsonyi zene.

Megnéztem a karácsony fát.
(Ekkor értem oda éppen.)
S csináltam pár szelfit róla
Ott a Vörösmarty téren.
Minden ki volt világítva,
És a karácsonyi fények
Megadták a hangulatot.
S sokan jöttek el! De tényleg!

Sétáltam az áruk mellett,
S megtetszett egy mézeskalács,
Aminek a tetejére
Rá volt mintázva az az ács.
Mellette egy Betlehem volt,
Ami mégdrágább és még szebb
Volt. És nagyon jól mutatott.
Lassan elfogy ez a készlet!

Gondoltam, majd tovább mentem.
Mit is vegyek ajándékul?
S ekkor vettem észre, hogy az
Égből a hó bizony még hull.
Át volt fagyva mindenem de
Úgy döntöttem maradok még.
Gyorsan eltelik az ünnep!
S így lesz a jelenből, nagyon rég!

A következő fabódénál
Gyertya fények pislákolnak.
És a tüzes lángok alatt
Science fiction könyvek voltak.
Ez egy nagyon jó ajándék!
Gondoltam, majd vettem egyet.
S reménykedtem abban, hogy
Az árból majd az árus enged.

Mászkáltam még egy-két órát,
S megálltam az összes helyen.
Aztán elindultam haza,
Mivel átfázott a kezem.
Gőzzé vált a leheletem.
Nem akartam hát maradni.
Lementem a lépcsőkön és
Jött is a kis földalatti.

(Budapest, 2018-12-13)

Varjú repült a Hold alatt ...

Varjú repült a Hold alatt,
S a temetőben a holtakat
Ez nem zavarta. Az eső hullt.
Sötét volt minden, és előbújt
A fekete madár, majd útrakelt,
Mikor az égből egy útra lelt.

Áztak a fekete tollai.
Károgott, és az ég dolgai
Cseppet sem zavarták. Ment ő és
Nyomában villámlás, mennydörgés
Alakult ki. De csak nevetett.
Pedig már régóta nem evett.

Nyáron csak nyelte a cseresznyét,
S nem igényelte a szerencsét.
Most viszont tél volt és éhezett.
S lóganéjt evett ha étkezett.
Nem volt a fákon már friss termés.
Nyár óta sok idő eltelt és

Ennyivel kellett hogy beérje.
Hogy még a holnapot megélje.
Repült a varjú és álmodott.
Gyümölcsre gondolt és károgott.
Bőséges időket idézett,
S a lombtalan ágakra lenézett.

Repült a varjú a Hold alatt,
S békében hagyta a holtakat.
Úrrá lett rajta a félelem.
Hol lehet? Hol lehet élelem?
Az emberek régóta „aludtak”,
S odafönt csillagok ragyogtak.

(Budapest, 2018-12-12)

Tél a természetben

Varjú ült a folyó mellett,
S miközben a hó csak esett,
Fönt a téli havas ágon
Finom táplálékra lesett.
Hófehér volt már az erdő.
(Ez egy rég megtörtént eset.)
Leszállt gyorsan, körülnézett,
Aztán sietősen evett.

Feltűnt egy nagy vörös róka,
És a varjat elkergette.
Gyorsan visszaszállt a fára.
Nem először volt már pechje.
Varázslatos volt az erdő,
De a varjúnak a kedve
Nem volt túl jó. Mivel, hogy a
Húst a róka mind megette.

Végül is a madár elszállt.
Felrepült a magas égbe.
Csapkodott a szárnyaival.
És az égben lakó lényre
Felfigyelt egy másik vadász.
S titkon talán azt remélte,
Ha végre a madár leszáll,
Ez a varjú lesz az étke.

De a farkas hiába várt!
Nem volt neki szerencséje.
Hiába volt ügyes vadász,
S hiába volt tehetsége.
Nem messze egy kacsá szállt
Egy természetes medencére.
Inkább őrá koncentrált.
Mivel a Nap lement végre.

Elfáradt a varjú így hát
Nemsokára még is leszállt.
De előtte körülnézett,
Mert az óvatosság nem árt.
Leverte az ágról a hót,
És a hóesés is elállt.
S alatta egy fehér nyuszi,
Mint a svájci óra megállt.

Fejen találta a hideg,
Levert hó a lógófülüt.
(Szaladásra, elfutásra
Ez a dolog oly jó ürügy!)

El is indult megrémülten,
S eltűnt mint a fákról a rügy.
Sötét lett az erdőben és
Megrémisztette ez az ügy.

Hosszú volt a hideg tél és
Néhány állat éhen maradt.
(Túl magasan van a varjú!
Elérhetetlen a falat!)

Akár csak egy horrorfilmben,
Minden féle rémség szaladt
Lent a földön. S azt ették meg,
Ami akkor éppen akadt.

Károgott a varjú aztán
Még sötétebb lett az égbolt.
Ilyen rossz nap, ilyen kevés
Élelemmel igen rég volt!
Villámlott az ég teteje.
S nem lehetett tudni mért szólt.
Kár-kár-kár-kár! Kár-kár-kár-kár!
A varjú megadta a végszót.

(Budapest, 2018-12-04)

Karácsonyi szentmise

Hull a hó a kis faluban,
És a templom meg van telve.
Karácsonyi harang kondul,
S közben beszél a jelre
Minden lakos. Int a pap és
Elhalkul a beszélgetés.
S úrrá lesz a szívekben
A karácsonyi reménykedés.

Kettő ezer éve történt
Az amiről ma beszélek.
S örülök, hogy megteltek
A templomunkban ma a székek!
Halljátok az ige szavát!
Betlehemben csoda történt!
Eljött hozzánk Isten fia.
Nem kényszerből hanem önként.

Csillag jelent meg az égen,
S három bölcs, meg három pásztor
Lépett be az istállóba.
Nincs több szomorkodás mától!
Örvendezett nagyon egy ács,
S énekelt egy szent éneket:
„Zsoltárt zengek neked uram!”
És egy bárány is bégetett.

Mindenki a Jézust nézte.
Ő a felkent! Meg van áldva!
S láthatatlan őrangyalok
Vigýáztak a szent családra.
A bölcsek ajándékot adtak,
S leborult a három pásztor.
S szeretettel volt tele
A jószágokkal teli jászol.

Mi is járjunk szeretetben!
Ez az ige üzenete!
Köszönöm, hogy meghallgattak!
Mehet a nép haza fele!
Azt kívánom legyen áldott
Minden jelenlévő ember!
S az is aki kételkedve
A miséről nem rég ment el!

Hull a hó a kis faluban,
És a templom immár üres.
Életre kel sok-sok otthon.
Jézus szava az, hogy: „Kövess!”
Ezt gondolja sírva a pap,
S ez gyújt benne ima lángot.
Közbenjár a lakosokért,
S elmondja a mi atyánkot.

(Budapest, 2018-12-02)

Jótekonysági koncert

Karácsonyi koncert volt és
Nem volt drága a belépő.
Tömeg ült a nézőtérén,
S izgult mind a két zenélő.
Az egyikük a hegedűjét
Szorongatta, s a vonóját.
A másikuk a zongoránál
Foglalt helyet és mohón várt.

A lámpák végre kialudtak.
Csak a színpad maradt fényes.
Elkezdte az egyik művész
A darabot, s az arcán széles
Mosoly volt. Mire a másik
Bekapcsolódott a dalba,
Néhány rövid szünet után,
Ott a zongorától balra.

Karácsonyi muzsika szólt,
S az emberek meg csukott szemmel
Hallgatták az élő zenét.
Mennyire sok nyugodt ember!
Nem csoda hisz karácsony volt.
Jól esett a megpihenés.
Be volt fűtve ez a terem,
S odakint a táj hideg, és

Barátságtalan volt régen.
Egy sötét, téli, havas puszta.
De ez akkor nem számított.
Kinyílt a sok vaskos buksza,
Még az előadás előtt.
És az emberek csak adtak.
S összegyűlt egy csomó forint,
Mit a rászorulóknak kaptak.

Cserébe meg élvezhették
Ezt az égi szent dallamot.
S mindenképpen nagyon jól járt
Aki ide elballagott.
Félhangok, meg egészhangok
Zengték be az egész termet.
S ezért dolgozták ki ezt a
Karácsonyi merész tervet.

Véget ért a szép muzsika.
Meghajolt a kettő művész.
S úgy bukkant fel a szeretet,
Mint amikor a bűvész
Nyusztit húz ki a kalapból.
Állva tapsolt minden ember.
S szinte már-már elfeledték
Milyen hideg a december.

(Budapest, 2018-12-01)

Elektromos episztola

Hideg, hópelyhekben gazdag
Békés, boldog ünnepeket!
Új díszekkel legyenek most
Megrakva a tűlevelek!
Lángoljon a kandallóban
Meleg tűz, és égjen a fa!
Nem hoztam még ajándékot!
Szentestére érek haza!

Készüljön a mézeskalács!
Nemsokára otthon vagyok!
Didergek a munkahelyen.
Nincsen fűtés. Majd megfagyok!
Látom viszont képzeletben
Föl a fára ki, és mit tesz.
S bizonyára már az ajtón
Ott a tábla: Merry Christmas!

Jó hírem van! Úgy tudom, hogy
Fehér lesz most a karácsony.
És remélem, hogy lesz arany,
Meg ezüstdísz is a fánkon!
Sajnálom, hogy várnotok kell!
Dehát az idő az relatív!
Délutánig kell dolgoznom!
Ezért még nem leszek negatív!

Akasszatok égősort
Az ajtónk fölé! Zöldet, bordót.
S dugjátok a konnektorba!
Szerezsetek csillagszórót!
S keressetek elő néhány
Régi karácsonyi zenét!
Jól esik a nosztalgia.
Nagyon nehéz volt ez az év.

Talán este csoda lesz majd,
És egy angyal meglátogat.
Az étel legyen meglepetés!
Aki éhes nem válogat.
Köszönöm, hogy megteszitek,
S veszitek a fáradságot.
Ragadjatok telefont, és
Gyűjtsétek egybe a családot!

Alig várom már, hogy azt a
Jó bőrfotelt elfoglaljam.
Onnan bámulni a tüzet!
Az az én legnagyobb jutalmam!
Mielőtt mind megpihennénk,
Díszítsétek fel a szobát!
Köszönöm, hogy olvastátok
Ezt a rövid episztolát!

(Budapest, 2018-11-30)

Várakozás

Meggyújtom az első gyertyát,
És a gyertya elkezd égni.
Bámulom a gyertyalángot.
Ezt a gyertyát jó így nézni!
Vár a másik három gyertya.
Csak az egyik gyertya lángol.
S gyertyaillatú a szoba,
A varázslatos gyertyalángtól.

Meggyújtom a másodikat,
És a sötétségben ülök.
Odakint most hideg tél van!
S olyan végtelen, és örök
Ez a reménytelen sötét!
De legalább jön az ünnep!
Ég a koszorún a két láng,
S mind a ketten erőlködnek.

Láng kerül a harmadikra.
Felveszi az égő sapkát.
Egyre fényesebb a szoba,
És az advent koszorúját
Befedi egy égi fény, mi
Szép akár egy virágcsokor.
S úgy ég ez a három sapka,
Mint az égő csipkebokor.

Meggyújtom a negyediket,
S lassan elfogynak a napok.
Egyre fogy a fehér viasz,
De én mégis boldog vagyok!
Tűz táncol a szemeimben.
Advent koszorúja teljes.
Küszöbön van már az ünnep,
S ilyenkor az ember felles.

Ezüstfenyőt vásárolok,
És utána hazaviszem.
Előveszem az égő sort, és
Nagyon szépen feldíszítem.
Csomagokat teszek alá,
És a karácsonyfa kész is.
- Mondd csak kérsz még diós bejglit?
- Nem kérek! Na jól van! Mégis!

(Budapest, 2018-11-27)

Sirályok városa

A Duna felett sirály szállt,
S én a hídról lenéztem.
Éppen halra vadászott,
S le is nyelte egészben.
Tovább mentem a hídon,
Aztán megint megálltam.
Ó Istenem a Dunán
Mennyire sok sirály van!

Ott szálltak a víz fölött,
S keresték a halakat.
És erre a csodára
Nem találtam szavakat.
Folyt a magyar folyó és
Fehér égi angyalok
Lepték el a felszínét.
- Hadd merengjek rajtatok!

Ki volt világítva az
Esti híd. S én középén
Bámultam le a hídról.
S bús voltam és törékeny.
Csillogott a lámpafény,
S hullámozott a víz tükre.
- Mi lenne ha innen most
Minden madár eltűnne?

Köszönöm hogy itt vagytok!

Kiabáltam le nekik.
Rám néztek a sirályok,
S nem repült el semelyik.
Sötét volt ott fönt az ég.
Na meg persze csillagos.
És mögöttem szép lassan
Elhaladt egy villamos.

- Fehér, magyar sirályok!
Megdicsőült madarak!
Úgy szeretlek titeket!
Nem talállok szavakat!

Ennyit mondtam, és aztán
Szárnyra kapott a sereg.
S néztem, hogy a sötétben
Ez a sereg, hogy lebeg.

Eltűntek az árnyékok
Budapest nagy, szent egén.
És a folyó tükrében
Varázslatot volt a fény.
Valahol a városban
Vidám kutyák ugattak.
S odalent a rakparton
Most is autók suhantak.

(Budapest, 2018-11-22)

Téli éden

Kunyhó volt az erdő mélyén,
S hótakaró vette körbe.
S ez a fenyőfáknak, meg az
Állatoknak volt a földje.
Meleg volt a kis kunyhóban.
Volt benne fa, tűz, meg kályha.
Na de vajon ki lakott ott?
S mért költözött ilyen tájra?

Nem messze egy csillogó tó
Volt, és bizony be volt fagyva.
S nem olvadt fel még a jég a
Naptól jövő sugarakra.
Békés volt a természet és
Pihent a sok havas toboz.
Hosszú volt a téli álom,
És ez depressziót okoz-

ott. A kunyhó legtetetjén
Mégis füstöt fújt a kémény.
S azért lakott itt valaki,
Mert ez csodálatos élmény
Volt. S a hó csak esett, esett.
S nem akarta abbahagyni.
S feltűnt egy nagy hófehér nyúl.
Kétlábra állt, majd szaladni

Kezdett. És a mancsok nyoma
Ott maradt a kunyhó mellett.
Kíváncsi volt: Mi lehet ez?
Aztán végül persze elment.
Félt az erdő összes vadja
Közel menni a kunyhóhoz,
Mert szokatlan volt itt az ember,
Ki néha kijárt a kis tóhoz.

Pattogott a meleg tűz és
Nem fázott a kunyhólakó.
S meleg volt a kis otthona,
Pedig ott kint esett a hó.
Nem volt modern technika,
Sem internet a közelében.
Egyedül élt, s úgy nevezte
Ezt a kunyhót: Téli Éden.

(Budapest, 2018-11-19)

A varjú panasza

Nincsen gyümölcs már a fákon.

Kár, kár, kár!

Esik a hó! Hú de fázom!

Kár, kár, kár!

Ételt lopok. Szemetelek.

Kár, kár, kár!

Hiányolom a meleget.

Kár, kár, kár!

Nyáron bőven volt mit enni.

Kár, kár, kár!

Mit tudok én mostmár tenni?

Kár, kár, kár!

Éneklek az embereknek.

Kár, kár, kár!

Rút a hangom. Nem szeretnek.

Kár, kár, kár!

Pedig ez a talentumom!

Kár, kár, kár!

Tudom mit kell tennem! Tudom!

Kár, kár, kár!

Elhagyom a nyüzsgő várost.

Kár, kár, kár!

Pusztaság, és erdő vár most.

Kár, kár, kár!

Nekem mért nem adtok enni?

Kár, kár, kár!

Nem vagyok én galamb. Ennyi!

Kár, kár, kár!

Pedig én is éhes vagyok!
Kár, kár, kár!
Ha nem ehetek, éhen halok!
Kár, kár, kár!
Miért nem gondoltok erre?
Kár, kár, kár!
Nincs érzés az emberekbe'!
Kár, kár, kár!
Káromok itt. Mondom, mondom.
Kár, kár, kár!
Megoldhatnátok a gondom!
Kár, kár, kár!
De ti még se adtok morzsát!
Kár, kár, kár!
Ellopom a galambtól hát!
Kár, kár, kár!

(Budapest, 2018-11-05)

A klasszikus költők örököseihez

A régi költők tollal írtak
Verseket a papírlapra.
Lassan tudtak haladni csak,
S egy vers sem volt összecsapva.
De ez már egy modern világ,
S a modern költők géppel írnak.
Nyomkodják a billentyűket,
S sok üres sort szórabírnak.

Enter meg Space. Kattognak a
Billentyűzeten a gombok.
Régen csak a toll sercegett,
S a művész körül a falombok
Adták meg az ihletet és
Ma már nincsen ilyen csoda.
Nem megy ki a művész írni.
Egy klikk ide, egy klikk oda.

De ha áramszünet lenne
Elveszne a műalkotás.
Lehet, hogy a papír a jobb!
Fontos lecke a tanulás!
Kinek így és kinek úgy
És nem tudni, hogy melyik a jobb!
Csak az ihlet legyen tiszta!
Vagy egy folyó, vagy egy falomb!

Madarakat bámuljon a
Poéta és ne drónokat!
S így az irányíthatatlan
Egyszer csak meghajlik, szót fogad.
Minden versben legyen dísz és
Minden versben legyen minta!
S nem a választás a lényeg!
Áram és gomb? Toll és tinta?

(Budapest, 2018-10-29)

Vers a mennyről

Örökélet vár odaát,
Hogyha túléltem a halált.
Elmegyek a mennyországba,
S minden utca aranyárga
Lesz majd. S Isten ott lesz velem!
Elképzelem.

Győztes élet vár odaát,
S felveszem a fehér ruhát.
Sétálok az édenkertben.
Legalább is ez a tervem
Nagyon régóta már nekem.
Elképzelem.

Angyalsereg vár odaát,
És egy tökéletes család.
Jézus Krisztus fogad engem.
Ne sírj ember! Minden rendben!
És majd letörli a szemem.
Elképzelem.

Hófehér fény vár odaát,
És az összes elhunyt barát
Engem fog majd köszönteni.
S minden olyan örömteli
Lesz. És új lesz majd a nevem.
Elképzelem.

Nagy boldogság vár odaát,
S azt mondom majd akkor: Nahát!
Jézussal egy sétat teszek,
S az élet fájáról is eszek.
Magam mögött lesz a verem.
Elképzelem.

Szent énekszó vár odaát,
S fölösleges lesz a kabát.
Mivel a tél nem lesz hideg.
És még sose látott színek
Lesznek ott, ha megérkezem.
Elképzelem.

(Budapest, 2018-10-20)

Ima

Vigyed haza tüzes szekér
Illést a te prófétádat!
Nézd én egymás után teszem
Ezeket a szótéglákat!
Mindig italt szorongatok,
S az én borom jó évjárat.
Mennybe vágyok végre menni!
Tűnjön el a bú és bánat!

Vigyed haza hatalmas hal
Jónást a te szent embered!
Hogyha ez az Isten terve
Jót teszel vele, ha lenyeled.
Vidd magadban három napig!
Nem tudom mondani eleget!
Hátha megtér majd Ninive,
S feltámad benne a szeretet!

Vigyed haza drága bárka
Noét és a szent családját!
Ne küldj addig özönvizet,
Még be nem zártad a bárkát!
Mentsed meg a szolgálodat!
S ne hozd el szent Noé halálát!
Hiszen ő a te embered!
Fogadd hát el tőle a hálát!

Vigyed haza szamárcsikó
Azt a híres zsidó rabbit!
Tudom jól, hogy fent van a menny,
S ez az élet nem ér annyit!
Csak is így tudsz cselekedni!
Lásd hát meg, hogy bennem van hit!
Add, hogy alázatos legyek,
Mert a bűn szolgálja rab mind!

Vigyed haza Veres-tenger
Mózes istenfélő népét!
S két óriás nagy vízfalal
Adj a zsidó népnek élményt!
Hadd menjenek szárazon át,
Ott hol mást mutat a térkép!
S a fáraót meg borítsad el!
Ne is legyen benned részvét!

(Budapest, 2018-10-19)

Az időutazó

Ment a láthatatlan ember,
És őt nem láthatta senki.
S olyan korból jött mikor már
Nem volt nehéz eltüntetni
Ezt a földi testet. S mivel
Rajta volt a fejlett álca,
Megtehetette ezt is pedig
Nem volt nála varázspálca.

Ezer évet utazott egy
Nagyon fejlett időgéppel.
Csak azért, hogy találkozhasson
Az ősi magyar néppel.
Fontos volt, hogy ne avatkozzon
Be sehogy ha itt terem,
Mert ez esetben meglehet, hogy
Más lenne a történelem.

- Hihetetlen ez a korszak!
Nem kell semmit eloltani!
S nem kell még a levegőt se
Tartályban magamnál hordani!
Nincs kénszag a levegőben,
S nem pusztít a vörös láva.
Van ivóvíz mindenkinek,
S az embert a föld kiszolgálja.

Fejletlen az összes ember,
S megoldják a bolygó gondját.
S nem ismernek más fegyvert
Csak legfeljebb az atombombát.
Léteznek még virágok és
Nem csak búra alatt nőnek.
Kék színe van fönt az égnek,
S fehér a színe a felhőknek.

Bárcsak ekkor éltem volna!
S nem csak szemlélődni jönnék!
Nem haldoklik még a föld,
S a fegyverek is nagyon gyöngék.
Nem olyan itt semmi mint az
Én koromban sok év múlva.
Hiszen ezer évvel később
Minden földrész fel lesz dúlva.

Jól lehet, hogy fejtetek
A jövőbeli technikáink.
De a földet tönkretettük,
S elismerjük a hibáink.
Romokban áll minden épület,
S a nép a föld alatt él.
Pusztít, öl a sugárzás,
És ezt kaptuk az úrkalandért!

Na de mostmár visszamegyek!
Fáj a szívem itt maradni!
A dátum háromezer kettő!
Muszáj a korral haladni,
És leszűrni a tanulságot.
Megnyomom a piros gombot.
Minden más lehetett volna,
S mi okoztuk a fő gondot.

(Budapest, 2018-10-06)

Karácsony előtt

Ég a szobában egy gyertya,
S advent koszorúja lángol.
Három gyertya mélyen alszik,
S csupán csak egy darab pislákol.
S csupán csak egy darab pislákol.

Odakint a félhomályban
Most is hull az égi áldás.
Kinézek az ablakomon,
S hálás vagyok. Nagyon hálás.
S hálás vagyok. Nagyon hálás.

Ajándékot csomagolok
Mert most nincs itthon a család.
Átkötöm egy nagy szalaggal,
S elképzelem fölé a fát.
S elképzelem fölé a fát.

Zselés szaloncukrot eszek,
S becsukom a szemem menten.
Jajj de jó, hogy kapható már!
Egy éve hogy ilyet ettem!
Egy éve hogy ilyet ettem!

József, Mária, és Jézus
Bent vannak az istállóban.
Bámulom a szent családot.
Körülöttük három bölcs van.
Körülöttük három bölcs van.

Minden autón hótakaró
Van s ez engem megmelenget.
Kilépek a havas útra,
S csízma lábnyomok követnek.
S csízma lábnyomok követnek.

(Budapest, 2018-09-20)

Lobogjon a magyar zászló

Lobogjon a magyar zászló
Minden egyes magyar hídon!
Lobogjon a Parlamentnél!
S árnyéka a zebracsíkon,
Mikor éppen zöld a lámpa
A magyaroknak adjon erőt!
S lobogjon ha fúj a szél
Ott kint a Bazilika előtt!

Lobogjon a Gellért-hegyen
Magyarország három színe!
Lobogjon és jelezze, hogy
Ez itt európa szíve!
Lobogjon a Népligetben!
A mi zászlónk nem átlátszó!
S még a Margitszigeten is
Lobogjon a magyar zászló!

Lobogjon ott fönt a várban!
Hirdetve a magyarokat.
És a Városligetben is!
Hiszen sokat jelent. Sokat.
Lobogjon a Deák téren!
S ne legyen egy poros pince
Lakosa a magyar zászló!
Hiszen ez a nemzett kincse.

Lobogjon a Duna folyó
Két oldalán sok-sok zászló!
Lobogjon a hajókon is!
S lássa minden hegyre mászó!
Lobogjon a Halászbástya
Közelében ez a jelkép!
Lássa minden külföldi, hogy
Ez egy összetartó, nagy nép!

Lobogjon a magyar zászló
Kint a Millenáris parkban!
S lobogjon a Westend pláza
Zsúfolt belsejében halkán!
Lobogjon a Budapest Eye
Mellett mikor körbe forog!
S lobogjon a Hősök Terén!
Hadd lássák, hogy szépen lobog!

(Budapest, 2018-09-05)

A bajba jutott eszkimó

Meglátott a jegesmedve,
S kíváncsian énám nézett.
Nem volt nálam semmi fegyver,
És az állat mindent érzett.
Látta az én félelmemet.
S miközben én hátrább léptem,
Érezte a szagomat és
Elindult felém a jégen.

Megpróbáltam kiabálva
Elijeszteni a medvét.
Mégse tudtam tönkre tenni
Sehogyan se a jókedvét.
Azt gondolta étel vagyok.
És a gyomra nagyot korgott.
„Mindjárt embert fogok enni!”
Ettől volt ő nagyon boldog.

Tudtam, hogyha futni kezdek
Úgyis utolér az állat!
Viszont itt se maradhatok!
Na de akkor mit csináljak?
Egyre jobban hátráltam,
S a medve egyre közeledett.
Vékony volt a jég alattam,
S a súlyom alatt töredezett,

S megrepedt a szilárd talaj.
Nagyon éhes volt a medve.
Nem volt köztünk nagy távolság.
S ott álltunk mi szemtől szembe.
Morgott rám és vicсорított,
Miközben a hó meg esett.
S eddig ateista voltam,
De most imádkoztam egy keveset.

Főlemeltem mindkét karom.
Hátha így majd nagyobbnak lát!
De a medve mégse állt meg,
S rám öntötte a haragját.
Kilógtak a szemfogai.

Én meg lassan hátra mentem.
S ekkor nagyon furcsa dolgot
Tettem: Sírva énekeltem.

Megállt erre a vadállat és
Fázva hallgatta a zenét.
Sose hallott ilyen dolgot,
Pedig ő már régóta élt.
Kint a téli hóbuckákon
Erőtlenül szállt a dalom.
És már nem is reménykedtem.
Így halok meg! Fiatalon!

De ekkor a medve mégis
Úgy döntött, hogy ott hagy engem.
Megfordult, majd vissza nézett:
Hé te ember! Minden rendben!
Én meg egyből elsétáltam,
S bár egy kicsit ugyan féltem.
S nem értettem mi történt, de
Boldog voltam, hogy túléltem.

(Budapest, 2018-09-02)

Négy soros töredék

Nézd a fákat! Nézd a csillagokat!
Alkoss művész! Fessél! Írj dalokat!
S dönts el, hogy melyik lesz az árván:
Fehér holló vagy fekete bárány?

(Budapest, 2018-08-30)

Utazás egy másik galaxisba

A kapitány csak ült a széken,
S kiadta az új parancsot:
- Hagyjuk el a tejút rendszert,
S keressünk egy új kalandot!
Ránézett az elsőtiszt és
Mosolyogva vissza hátrált.
Míg valaki betáplálta
Gyorsan az új koordinátát.

- Uram elindult a hajó!
Így kiáltott fel a hadnagy.
- A Föld is meg a Naprendszer is
Máris fényévekre vannak!
Működik a térhajtómű
Amit nem rég szereltünk be!
- Akkor hadnagy irány tovább!
- Igen Uram! Rendben van de

Valami az utunkba állt.
- Képernyőre? Mi folyik itt?
- Kapitány! Egy szuper masszív
Feketelyuk van odakint!
- Ez egy szuper lehetőség!
Itt van pont egy féregjárat!
Ez lehet a kapuja egy
Hőn áhított új világnak!

Teljes sebességgel bele!
- Igen uram! Szólt egy férfi.
Zászlós volt és látszott rajta,
Hogy az életét most félti.
Mégis bízott a parancsban,
És megnyomkodott néhány gombot.
Döcögött az úrhajó
S a fél világon átsodródott.

- Uram! Végre megérkeztünk!
- Rendben akkor nézzünk körbe!
- Sose járt még ember itt
A feltérképezetlen űrbe!
- Ott egy bolygó! Szólt a zászlós.
A jelerősség egyre tisztul.
- Kompal fogunk oda menni!
Öné a híd elsőtiszt úr!

Ment a komp a bolygó egén,
S meg volt adva már az irány.
Öt tiszt volt a fedélzetén.
Na meg persze a kapitány!
- Látok egy új életformát!
Ekképp szólalt meg a zászlós.
- Lépjünk kapcsolatba velük!
Az irányunk meg legyen átlós!

Óvatosan leszállt a komp,
S kinyílt a két ajtaja.
Idegenek gyűltek össze.
- Mi vagyunk az alfa faja
Bolygónknak a „Kék Gyémántnak”.
- Hát ez roppant érdekes! Nem?
Mi pedig a Földről jöttünk!
Nagy nap ez az életemben!

Én vagyok a kapitány és
Ők pedig legénységem.
Melyikőtök itt a vezér?
- Én lennék az! Kérem szépen!
- Barátságot ajánlunk!
És nem akarunk nagy vitákat!
Osszuk meg a tudásunkat,
S adunk nektek technikákat!

- Bolygónkon a „Kék Gyémánton”
Akármедdig maradhattok.
Tetszik ez az ajánlat, és
Adunk mi is, hogyha adtok!
- Kedves első tiszt úr kérem
Vigyen minket fel a hídra!
Felsugárzás azonosító
Egy-nulla-alfa-béta

(Budapest, 2018-08-14)

Tehetetlenül

Kint vagyok a világűrben,
S itt lebegek órák óta.
S nem juthatok vissza már
A távolodó űrhajóra.
Fogytán van a levegőm és
Elszakadt a köldökszínór.
„Nyugodjon meg!” recseg egy hang,
De már fel se fogom ki szól.

Alattam az anyabolygón
Minden muki gondolkodik.
Gyerünk kedves űrhajósok!
Mentsük meg a Balogh Robit!
Nagyon gyorsan ver a szívem,
S rajtam van a világ szeme.
De a remény egyre fogy mert
Senkinek sincs jó ötlete.

Megtörtént az űrbaleset,
És már sajnos nincs mit tenni.
Földkörüli pályán mozgok,
És majd sírom lesz a semmi.
Bámulom a műholdakat,
Miközben a halált várom.
S megpróbálok felébredni.
(Lehet, hogy ez csak egy rossz álom!)

Súlytalanul lebegek
Az otthonomtól nagyon távol.
S félek én, hogy meghalok
A nagy dózisu sugárzástól.
És bár ugyan rajtam van
A legmodernebb védőruha.
Tudom, hogy az időm fogy,
És nem térhetek haza soha.

Bámulom a kék földgolyót,
S elbúcsúozok mindenkitől.
Tudom jól, hogy meghalok majd
És már az is mindegy mitől.
Mért lettem én űrhajós?
És minek hagytam el a földet?
Testem, lelkem egyaránt
A nagyon magas égbe fölment.

Lebegek a semmiben és
Céltalanul elsodródok.
Recseg egy hang. Alig hallom.
S megkérdézem nekem szóltok?
- Van egy tervünk! Kitaláltuk,
Hogyan fogjuk megmenteni!
Tetszik vagy nem? Ez a kérdés!
Önnek kell majd eldönteni.

Nem veszélytelen a tervünk.
Megfordítottuk a hajót.
El is indult maga fele,
S nyomkodjuk a távkapcsolót.
Hogyha elég közel leszünk
Robotkarral beemeljük.
De mint mondtuk baj is lehet.
Nem veszélytelen a tervünk!

Szépen lassan beemelnek,
S kicsit már-már meghalóba
Mégis megérkezek én a
Reményt adó úrhajóba.
Ujjonganak lent a földön.
Nem ért utol még a kasza!
Na de mindegy! Mostmár vége!
Központ élek! Irány haza!

(Budapest, 2018-08-11)

A hős kém katona

(A második világháborúban történt.)

Közeledik felém a tank.
Fülsüketítő ez a hang.
Gurulnak a lánckerekek,
És én semerre se megyek.
Rámirányítják a csövet,
És az adrenalin löket

Szétárad az ereimben.
S a harcokosi a szemeimben
Lomhán visszatükröződik.
A látó ideg eltűnődik.
Itt most biztos nem én nyerek!
Hány tonnás e vas szörnyeteg?

Ezért kitüntetést kapok!
Vagy, hogyha nem belehalok!
Itt állok a tank útjában
Én a közlegény, ki bátran
Harcol most a hazájáért,
Istenért, s a családjáért.

Én a közlegény csak várok.
Jól jönne egy vizes árok!
Vagy egy kézi páncéltörő!
És csak jön a felémjövő
Panzer át az akadályon.
Drótkerítés van a tájon.

Szétroncsolódik itt minden.
Gyorsan lüktet, ver a szívem,
S kiadják az új parancsot.
Feltűnnek az újabb tankok.
S megindul a német sereg.
Jajj mit tegyek? Jajj mit tegyek?

Túlérőben vannak nagyon!
Én meg egyedül itt vajon
Mit tehetnék? Nincs itt remény!
Vonulj vissza te közlegény!
Feltűnnek a repülők is.
Villámháború ez „Blitzkrieg”.

Riasztom a katonákat.
Védjük meg most a hazánkat!
Leadok egy titkos kódot.
Remélem, hogy válaszoltok!
Szerencsére jön a válasz:
„Nincs mit tenni! Odébbállhatsz!”

Futok gyorsan hátrafele.
(A közlegénynek fáj a feje.)
Lőnek rám a hangos tankok.
(Muszáj gyorsabban rohannod!)
Érjed el a franciákat!
Iparkodj, és szedd a lábad!

Itt már nincsen országhatár!
És már egyre nagyobb a kár!
Én az őrszem, kémkatona
Vajon hova bujjak? Hova?
Remeg, ver a szívem vadul,
S a frontvonal meg kialakul.

(Budapest, 2018-08-10)

Beszélgetés egy varjúval

Hótakaró volt az ágakon,
S feltűnt az én kedvenc állatom.
Varjú ült a hideg parki fán.
Vacogtam, és megszólalt a szám:
Félénk madár kérlek gyere le!
Mily gyönyörű madár vagy te, de

Minden ember rossz ómennek tart!
Én szerintem nem okozol bajt!
Gyere le! Ezt nagyon akarom!
Kinyújtom feléd a jobb karom.
Rámnézett a fekete madár,
S elhangzott a károgása „kár”.

Nézz csak ide! Van nálam kenyér!
Tudom milyen szűkös ez a tél!
De a madár félt még lejönni.
Bizalmatlan volt, és satöbbi.
Nem bízott az emberekben ő.
(S nagyon hideg volt a levegő.)

Megtanulta: Nem kell bedőlni.
S minden embert el kell kerülni.
Nagy szemekkel támadásra várt,
S vészjóslóan károgta a „kár”-t.
Ne félj tőlem! Mondtam neki én.
S tudtam neki én vagyok a rém.

Szállingózott erősen a hó.
És a földet fehér takaró
Hideg plédje borította be.
Több kenyérért mért ne jönné le?
Elővettem még egy szeletet.
Hidd el, hogy ez igaz szeretet!

Gondolkodott sokat a madár,
És az éhség győzte le talán.
Lerepült a karomra, és ült.
Evett, aztán vissza menekült.
Ott az ágon aztán megpihent.
S sok hópéhely sorba neki ment.

Gyorsan esett le a hó. (A friss).
S eltűntek a lábnyomaim is.
Elköszöntem én a madártól,
Úgy ahogy egy régi baráttól.
Ő meg elszállt nagyon messzire.
S nem volt már a parkban senki se.

(Budapest, 2018-08-02)

Nem gyűjtöm a gyémántokat ...

Nem gyűjtöm a gyémántokat,
S nem csodálom én a Napot.
Sír a szemem. Kivöröslik.
Én az éjnek fia vagyok.
Én az éjnek fia vagyok.

Tele vagyok bús zenével.
Kírom a lelkem dalát.
Föl nézek a csillagokra.
S keresem az utat tovább.
S keresem az utat tovább.

Sok-sok fényév távolságra
Van tőlem az össze kis pont.
Messze van a csillag-erdő!
És már nem értem, hogy mit mond!
És már nem értem, hogy mit mond!

Titok minden amit mondok.
Beteg vagyok. Furcsa senki.
Verset írok fájó szívvel,
S nekem csak az élet ennyi.
S nekem csak az élet ennyi.

Fáj a magány. Beteg vagyok.
S olyan vagyok kedves barát,
Mintha csak egy kocsi roncsán
Hatalmas tank gurulna át.
Hatalmas tank gurulna át.

Nem tudom, hogy hol van a menny?
Hol a napfény? Hol a csoda?
Csak az embereket hallom.
Azt suttogják: Ez kicsoda?
Azt suttogják: Ez kicsoda?

Szánynyak nélkül nehéz minden.
Gravitáció a vers is.
Ide vonz a szomorúság,
S minden boldogságot elvisz.
S minden boldogságot elvisz.

(Budapest, 2018-07-30)

Lulu nyuszi emlékére

Most mentél el tegnap, de már
Most hiányzol kedves nyuszi.
Nem szaladsz már, hogyha hívlak.
S nem jár többet nekem puszi.
Üres lett a nappali, mely
Lakhelyed volt öt éven át.
S minden terád emlékeztet:
A széna, az alom, a ketrec, a táp.

Soha többet nem láthatom
Ahogy aranyosan fekszel.
S a polcon még a jutifalat,
De már neked többet nem kell.
Nem állsz többet két lábra és
Nem kéred a finom kaját.
El se hiszem! „Tegnap” éltél,
S megízlelted „ma” a halált.

Nem mertem én elbúcsúzni
Mikor megtehettem volna.
Azt gondoltam jobban leszel,
S könnyit rajtad majd az óra.
Hogy az idő elpereg és
Felépülsz és jobban leszel.
Remélem, hogy ott a mennyben
Fönt az égben boldog leszel.

Elvitt ez az aljas, ez a
Nyuszigyilkos korcs betegség.
S nem maradt már más belőled
Csak az üresség, s az emlék.
Sírok mikor rád gondolok,
S elfog ez az érzés menten.
Reménykedve keresgéllek,
És a tálad érintetlen.

Nem fogtam még fel, hogy nem vagy!

Gyere Lulu! Hazavárunk!

Te vagy a mi reménységünk.

Te vagy éjszaka az álmunk.

Tudnod kell, hogy szeretünk és

Nagyon fáj, hogy nem vagy velünk.

Te vagy a mi kiskedvencünk,

S rossz nélküled az életünk.

(Budapest, 2018-07-26)

Tolvajbecsület

Halálfejes zászló lengett,

És egy kalóz ült alatta.

Ment a tengeren a hajó.

És miközben elhaladt a

Régi, titkos sziget mellett,

Csak tolt a szellő a vitorlát.

S a félszemű kapitány bólíntott,

Mire a vasmacskát kidobták

Gyorsan a pénzéhes kalózok.

- Itt vagyunk! Ez lesz a rejtekhely!

Mindenki menjen a partra, és

Maradjon hátra is egy ember!

Amíg mi kincseket keresünk,

Vigyázzon addig a hajóra!

(Kiürült lassan a fedélzet.)

- Nem járt itt senki se azóta

Mióta apám az ős-kalóz
Rátalált erre a szigetre!
Itt van a sok régi lopott kincs.
Ássunk, és ki lesztek fizetve!
Adjátok ide a térképet!
Igen! Ha jól látom itt a jel!
Hozzatok ásokat kalózkod!
Alattunk láda van! Kezdjük el!

Ásott a sok tolvaj vidáman,
S valami keménynek ütközött
A kapitány föld túró lapátja.
Amit a legénység megköszönt.
A ládát meg megfogták két oldalt,
S lassan a felszínre emelték.
Fogtak egy két élű kardot is,
S a rozsdás kis lakatot leverték.

Tele volt arannyal, smaragdál,
Rubinnal, gyémánttal a láda.
S mivel a legénység kapzsi volt,
Mindenki csupán csak magára
Gondolt. És mohón a kincseket,
Markolták. Elvették egymástól.
S nem vették észre a harc közben,
Hogy utolsó társuk meg „elpártol”.

Vigyorgott nagyon és nem figyelt
Tovább a kapitány-parancsra.
Ott hagyta ő is a hajót, és
Kiment a szigetre szaladva.
Felkapott egy-néhány drágakőt,
S ott hagyta nyomban a tömeget.
Elindult gyorsan a nagy hajó,
S vitte az értékes köveket.

Késő volt mire a kapitány
Rájött, hogy áruló társa volt.
És, hogy az egymásnak fordulás
Rövid kis harcának ára volt.
Ott ragadt sajnós a legénység,
S ő is egy lakatlan szigeten.
S nézték a hajót, hogy, hogy megy el,
A hullámszó, jéghideg vizeken.

(Budapest, 2018-07-19)

Ronaldo a sztár

Ronaldo már nagyon izgult,
Miközben a sípszót várta.
Jelzett is a bíró,
És ő belerúgott a labdába.
Ujjongott a közönség,
És célba ért a focilabda.
Hátra pillantott a kapus,
És miközben bepattant a

Hálóba a harmadik gól,
Ő csak csóválta a fejét.
Ronaldó meg úgy örült, hogy
Egyből levette a mezét.
Sikerült a szabadrúgás,
És már megint megcsinálta!
Sokan fogták játék közben
A gól előtt is! De hiába!

Felvette a hetes mezt és
Persze a meccs folytatódott.
- Olyan nagyon boldog vagyok!
Csak az ellenfél csalódott.
Gondolta a portugál majd
Megint elvette a labdát.
S járt a lába. Cselezgetett.
Pedig a focisták nem hagyták!

Hatalmas nagy tehetség volt.
Négyen-öten vették körbe.
Dekázott majd fölrúgta
A bőrlabdát a levegőbe.
Pontos volt a passz amit
Az egyik csapattársnak adott.
Megízható ember volt, és
Sose kapott sárgalapot.

Ment a zöld gyepen a kicsit
Gyorsan mozgó stoplis cipő.

Átrohant a térfélen,
És sebes volt benne az erő.

De a labdát elvették
A játékostól nemsokára.
Így Ronaldó közbelépett
Még ezegyszer utoljára.

Kezdődött a hosszabbítás.
Ronaldón már látszott: Hulla.
- Nincs már hátra túl sok idő,
És az állás három-nulla.
Ezt gondolta a portugál
Majd ment, és lőtt, és lőtt a csatár.
Megostromolta a kaput.
- Négy-nulla is lehet akár!

Nemsokára szöglet lett,
Mert így védekezett a kapus.
Nem Ronaldo végezte el,
De ez neki nem volt gyanús.
Nagy kesztyűjét fölemelte,
S nemsokára jött a labda.
Szégyenszemre kötényt kapott,
S a gólt most nem Ronaldó adta.

Lefújták a meccset. S mivel
Most is nyert a spanyol csapat,
Hullámozott a lelátó
És megjelent egy csomó adat
Minden tévé képernyőjén.
- Nézőink a meccsnek vége!
Köszönjük, hogy minket néztek!
A real győzött nulla-négyre

(Budapest, 2018-06-18)

Sorsjegy

Elmentem a lottózóba,
Mivel üres volt a zsebem.
- Nincsen nálam más, csupán csak
500 forint. Előveszem.
Mégfogtam a zöldhasút és
Áadtam a lottós nőnek.
- Rendben akkor húzzon egyet!
(A választott sorsjegy az első lett.)

Volt nálam egy plussz tizes is.
Kivettem a jobb zsebemből.
S azzal kezdtem el kaparni
Minden szürke mezőt egyből.
Láttam, hogy a főnyeremény
Tíz millió forint bankó.
- Jó lenne egy nyaralásra
Ennyit nyerni! Na ez frankó!

Jó sokáig nem nyertem, és
Már csak egy esélyem maradt.
- Nem is merek odanézni!
Gondoltam, s a kezem haladt.
Tíz millió, tíz millió,
Tíz millió! El se hiszem!
Most nyertem egy csomó pénzt
És ezt a pénzt most hazaviszem!

Mind a három rublikába
Ott díszelgett ez az összeg.
Feláldoztam 5 lepedőt,
És a pénzem sokkal több lett.
Jajj valaki el ne lopja!
Hazafelé így remegtem.
S néhány héttel később már a
Nyaralásom tervezgettem.

Sétáltam a parton, és a
Pálmafákban gyönyörködtem.
Honolulu nagyon várt rám,
S rengeteg pénzt elköltöttem.
Pihentem a homokon, és
Hamar elfogyott a pénzem.
Hazamentem szégyenkezve.
Hogy történt ez? Nem is értem!

Elmentem a lottózóba,
Mivel üres volt a zsebem.
- Nincsen nálam más csupán csak
500 forint. Előveszem.
Mégfogtam a zöldhasút, és
Áadtam a lottós nőnek.
- Rendben akkor húzzon egyet!
(A választott sorsjegy az első lett.)

(Budapest, 2018-06-08)

Varjú élet

Varjú száll a Tesco fölött,
Majd a „Té” betűre ráül.
Éjfél van, és odafentről
Hidegen néz le a világűr.
Megijed a félénk madár,
És miközben károg egyet,
Készíti a szárnyait, hogy
Neki repüljön a csendnek.

Alatta az autópályán
Hosszan kígyóznak a kocsik.
Lámpák mennek mindenféle,
És ez ijesztő egy kicsit.
Lassan feltűnnek a házak,
És a madár újra leszáll.
S ott ér földet pont ahol az
Öreg templom órája jár.

Körbenéz és észreveszi
Milyen közel van a liget.
Odamenne, hogyha végre
Nappal lenne, de így minek!
Inkább károg mégegyet, majd
Nemsokára tova repül.
Nappal van csak táplálék
A parkban sajnos mint kiderül!

Néhol macska hangja nyávog.
Néhol meg a kutya ugat.
S ablakfények, sötét szobák
Parkolók, meg rövid utak
Vannak lent a föld mélységén.
S a víz mellett meg sirály torok
jelzi milyen veszélyesek
Ilyenkor a sikátorok.

Száll a gyámoltalan állat,
Majd egy ágra megérkezik.
Éhes varjú! Aki károg
Folyton, s aki nem étkezik
Így jár! Sötét tollú madár!
Ki a lelkét égben hordja,
Átkot választ. Gyász a tollad!
Akárcsak a költő tolla!

(Budapest, 2018-04-26)

Amikor az ihlet leszáll

Károgott a sötét színű hollómadár kint a télben.
S miközben a nem létező lombok között ugrabugrált,
Szénfekete tollaival leverte a hót a fáról.
És bár ugyan énekelt, de nagyon hamis volt a hangja!
Semtelen volt. Kinevetett. Mégis gyönyörködve néztem.
S értettem a finom viccet. Tudtam belőlem űz tréfát!
Hahotázva szállt le hozzám, mint a szentlélek galambja.
És a jobb vállamon landolt. (Mikor én is kint voltam már.)

Adtam neki ételmet, és vígan elfogadta tőlem.
Aztán én is énekeltem varjú hangon vele együtt.
S megtanultam tőle, hogy a szárnyalás az nagy kiváltság!
Fölröppent a sötét égbe, mint valami űrrakéta,
S csapkodott. De nem láttam már! Elnyelte a fénysebesség.
S elmosódott az alakja a délutáni sötétségben.
Én meg áhitattal néztem, ahogy egyre távolodott.
Aztán csönd jött! Halott nagy csönd! S vártam ... vártam ... de hiába!

(Budapest, 2016-12-23)

Európa fájó szíve

A budapesti pocsolyákat
Novemberi
Esőcseppek ostromolják.

Autólámpák égnek, és a
Gyenge fényük
Bevilágít minden utcát.

Idegenek sietnek
A sötétben
És káromkodva, futva mennek.

Égnek még az ablakok is,
S fényt adnak a
Sok-sok, öreg emeletnek.

Mint a nyitott hűtőajtók
Hideg fénye,
Minden dolog úgy világít.

Nyitva van a benzinkút,
És drága hely ez!
De ilyenkor úgy se számít!

Magas, vékony utcalámpák
Követik a
Sötétségbe borult járdát.

Vizet fröcskölnek az autók.
Sziréna megy.
És az emberek ezt látják.

Sötét van a parkban, és az
Egyik padon
Épp egy hajléktalan fekszik.

Fúj a szél is. Levelet lök.
Kihűl a test.
S él még az úr! De még meddig?

Részeg-zombi jár a fűben.
S szájánál egy
Olcsón szerzett üveg pia.

Megy a Duna. Gyorsan ömlik.
Szép a város.
S alszik benne a glória.

(Budapest, 2016-12-15)

Sámsoni düh

A szeretetet betettem a fagyasztóba.
És ezután jobban bírtam ezt a létet.

Kitéptem az egyetlen egy hús-szívemet,
S így csináltam önmagamból biogépet.

Tettem kőt a véres sebbe ezek után,
S hibrid lettem. Félig ember. Félig szikla.

Megverseltem ezt a szörnyű kapaszkodót,
S tudtam jól, hogy Istentől jött ez a szikra.

Szétáradt a lelkemben a szörnyű méreg,
S nagyon hamar elszibbadt a sok fájdalom.

Amputáltam mindent ami felesleges,
S kidobtam a szemeimet. Jobb így vakon!

Közönyösen néztem rá az emberekre.
De valahogy tudtam: Ez nem helyén való!

Tűz melege áradt szét az ereimben,
S felolvadt a bőröm húsán a hó.

Empátiát éreztem, és együttérzést.
Kivettem a „szivemet” hát, s összezúztam.

Ropogott a sok-sok szürke szikladarab,
S vandálkodtam, erőlködtem, törtem, zúztam.

(Budapest, 2016-10-20)

Az utolsó beszélgetésünk

Nélküled már hideg a dal!
Mért mentél el ilyen hamar?
Én a halált ki nem állom!
Várhat még az örök álom!
Itt vagyok, és fáj az élet!
Ébredjél fel! Szépen kérlek!

Hoztam neked egy virágot,
Mert tudom, hogy mennyire imádod!
Neked adom! Fogadd csak el!
És egyébként tetszik a hely
Odaát a túloldalon?
Mert ha igen, nem folytatom

Én se tovább! Ne haragudj!
Feküdj Dédnagyamami! Aludj!
Teszek ide neked gyertyát,
Na meg koszorút is! Mert hát
Megszépít, ha nem tévedek
Téged, meg az emlékedet!

Nézd a fákat, milyen szépek!
Mondd meg Mami! Minek élek?
Nádasdladány idegen lett!
S te csak fekszel idebent, lent
Elporladva egy urnában.
A másvilág szörnyű ágyában.

Ne haragudj! Sírní fogok!
Hogyha zavar elfordulok!
Egyébként a temetésed
Felér egy szent terelésnek.
Jobb mezőkre visz a halál.
(S te a pásztor, én meg a nyáj!)

Régen mondtam ki a neved,
S bámulom a sírkövedet:
„Jenei Ilona van itt.”
S ezt a réges-régi nagyit
Felidézem a hidegben,
Ki elhunyt 2009-ben.

(Budapest, 2016-10-16)

Az élet útvesztője

Labirintus ez az élet.
S a szemem mást már nem is láthat!
Mindenféle falak vannak,
S el van rejtve a kijárat.
Ez az élet útvesztő,
És könnyű benne eltévedni.
Bolyongok a falak között,
Mivel ki akarok menni.

Sokszor visszakanyarodok.
Talán majd egy másik irány
Kivezet az útvesztőből!
Választásból nincst itt hiány!
Bolyongok a zsákutcákon.
Megyek jobbra, megyek balra.
Nem tudom, hogy hol vagyok,
De miért botlok folyton falba?

Nincsen nálam GPS és
Érzem azt hogy eltévedtem.
Nem látom a kijáratot.
S a falakat bámulom ijedten.
Néha mozognak a falak,
Amikor épp nem figyelek.
S néha azon kapom magam,
Hogy emiatt körbe megyek.

Hatalmas a labirintus!
És csak rémült lelkek lakják.
S mindig mikor remény csillan,
Változtatja az alakját.
Nem lelem a kijáratot!
Mivel mozognak a falak!
S Isten rám tekint a mennyből.
Fut egy reménytelen alak.

Labirintus ez az élet.
S a szemem mást már nem is láthat!
Mindenféle falak vannak,
S el van rejtve a kijárat.
Ez az élet útvesztő,
És könnyű benne eltévedni.
Bolyongok a falak között,
Mivel ki akarok menni.

(Budapest, 2019-01-20)

Rejtély

Mindenkin fekete kalap volt.
A padon egy kalapos ember ült.
Kidobta éppen az újságot,
S a kalaptalanok közt elvegyült.
Fekete kalapos öregúr
Sétált az utcán a kutyával.
Pirosra váltott a lámpa,
És nem dacolt sose a szabállyal.

Kalapos emberek siettek,
S mentek a lépcsőkön lefele.
Kondizni indultak éppen,
S az összesnek nagy volt az ereje.
A mosdóban kalapos emberek
Mosták a kezüket tisztára.
S az Aldiban kalapos emberek
Pillantottak rá a listára.

Kalapos emberek bámultak
Ki a nagy csuklós busz ablakán.
S fekete kalapos férfiak
Léptek ki minden ház ajtaján.
Fekete kalapos, bús söfőr
Vezette éppen a limuzint.
S fekete kalapos emberek
Járkáltak mindenütt odakint.

Mindenütt ott voltak, s miközben
Hordták a fekete kalapot,
Figyeltem én ezt a rengeteg
Fekete kalapos alakot.
Fekete kalapos munkások
Dolgoztak éppen a gyárban és
Láttam, hogy valaki sietve
Fekete kalapban hátra néz.

Biztosan eltévedt! Gondoltam.
Kalapban itta a kóláját.
S valaki fekete kalapban
Bámulta éppen az óráját.
Láttam, hogy Budapest utcáin
Mindenki kalapban barangolt.
S fény derült végre a rejtélyre!
Nicsak hisz nyílt itt egy kalap bolt!

(Budapest, 2019-02-15)

Elnöki beszéd

- Köszönöm, hogy megszavazták
Azt, hogy én legyek az elnök!
Remélem a rendezvényre
Minden egyes ember eljött!
Megígérem nem csalódnak!
Amit mondok nem hazugság!
Mi az önök véleménye?
- Éljen! Éljen Magyarország!

Tapsvihar tört ki és aztán
Tovább folytatta az elnök:
- Volt rá példa nem egyszer,
Hogy sok millió forint eltűnt.
Nem mindenki becsületes!
Az államkasszát megcsapolták!
Mi az önök véleménye?
- Éljen! Éljen Magyarország!

Tudják kedves jelenlevők,
Nagy az országban a válság.
Mégis engem választottak,
S elnöknek lenni az kiváltság.
Nagy rajtam a felelősség!
Viselem egy ország sorsát.
Mi az önök véleménye?
- Éljen! Éljen Magyarország!

- Nem csak szónokolni tudok!
Lesznek majd új munkahelyek!
És ezek a szavak mostmár
Nem csak üres ígérek!
Alacsonyabb lesz az adó,
S a férfiakat besorozzák.
(Ez az utóbbi csak vicc volt.)
- Éljen! Éljen Magyarország!

- Köszönöm, hogy meghallgattak!
Megyek is a Parlamentbe!
(Meghajolt az elnök aztán
Tapsvihar tört ki a terembe.)
- Még egy mondatra ha lehet!
Amit mondtam nem pimaszság!
S én az elnök azt mondom, hogy
Éljen! Éljen Magyarország!

(Budapest, 2019-02-12)

Vendégségben

Olvasta az újságot a
Józi, s közben cigit szívott.
Megunta a cikkeket, és
Aztán mégis oda hívott.
Ennyit mondott csak a Józi:
- Legyünk szociálisabbak!
Játszottunk egy félórát és
Megszólalt a Józi: - Sakk matt!

Nevetett a Józi aztán
Sportszerűen kezét fogtuk.
Aztán azt mondta a Józi:
- Üres a ház. Hogy elfogytunk!
Elment itthonról a család.
Na de nem baj! Ígyunk egyet!
Nagyot nevetett a Józi.
S éreztem rajta a jókedvet.

Aztán megszólalt a Józsi,
S ebből kerekedett vita:
- Teszerinted változni fog
Jövőre a politika?
Én szerintem sose lesz jobb!
S ezért nem megyek szavazni!
(Aztán kikökökkent a Józsi.)
- Nézd csak! Elkezdett havazni!

Nagyott sóhajtott a Józsi,
Aztán változott a téma.
- Nagyon ritkán látogatsz meg!
Azért benézhetnél néha!
Én már éppen készültem az
Udvarias feleletre.
De ekkor a Józsi így szólt:
- A kalapot tedd fel a fejedre!

Megmutatom kint az autót.
Nem rég volt a fényezőben.
Én is kicsit megbütykölttem.
Roncs kupac volt. Érthető nem?
Büszkén rámnézett a Józsi.
És csak beszélt. Egyre beszélt.
Soha nem jutottam szóhoz.
Csupán ennyit mondtam: - De szép!

Kimentünk a hátsókertbe,
S megint rágyújtott a Józsi.
Barátom én azt mondom, hogy
Minden cigaretta bővli.
Ez az egyetlen jó márka!
S bár egy kicsit drága, de jó!
Tudom, nem túl egészséges!
S kicsit sok rajta az adó!

Lassan elfogyott a cigi,
És a Józsi így szólt egyből:
- Barátom, én azt mondom
Az ember ettől megkönnyebbül!
Ránéztem a Józsira és
Nem értettem egyet vele.
- Én már kicsit éhes vagyok!
Menjünk be a házba! Gyere!

Nagyon kedves volt a Józsi.
Adott enni kakaslevest.
És közbe csak mondta, mondta.
S megint elővette a szeszt.
Órákon át beszélt és az
Ital kicsit rásegített.
Megint előkerült a sakk,
De most a Józsi Úr veszített.

(Budapest, 2019-02-01)

A meteor

A csillagász a teleszkóppal
Figyelte a messzi Plútót.
Ezt a messzi, csodálatos,
Lefokozott törpebolygót.
Amatőr volt. És miközben
Figyelte az égitestet,
Koffeines italt ivott.
S így dolgozta át az estet.

Egyszer aztán véletlenül
Amikor már majdnem ledőlt,
Észrevett egy meteort, mi
Elhaladt a távcső előtt.
Épp a Földet vette célba.
S nem volt hátra már sok idő.
Kiszámolta a röppályát,
Hogy hova hull az úrból a kő.

- Ki fog pusztulni az élet,
Hogyha ilyen szögben esik!
S túl közel van ez az űrkő!
Ezért el sem téríthetik!
Nem tudom, hogy itt a Földön
Hol lelhetnénk menedéket!
(Mégfogta a teleszkópot,
Aztán újból belenézett.)

- Közeledik már a végzet!
Milyen érdekes a világ!
Egy csodálatos égi test,
Egy kráteres kő, mi neki vág
A messzi, ismeretlen űrnek,
Épp az hozza el a véget!
Milyen szép, és milyen barna!
S lehet, hogy csupán csak eltévedt!

A csillagász a teleszkóppal
Figyelte a követ egyre.
De ekkor az égen egy nagy
Lézersugár célkeresztbe
Vette ezt a nagy meteort.
S megmenekült minden ember.
Bizonyára volt a Földön
Jól elrejtett, titkos fegyver.

A meteorból törmelék lett.
S megkönnyebbült a mi hősrünk.
- Van hát modern fegyverünk!
És ez mentette meg a bőrünk!
Elteszem a teleszkópot!
Itt a feljegyzés, s a vázlat
Amit ma éjszaka írtam.
Jó dolog a csillagászat!

(Budapest, 2019-02-07)

Éhes madarak

Varjú ült a galamb mellett,
S föntről nézték a világot.
Megszólalt a fehér galamb:
- Kenyeret enni azt imádok!
Kár, hogy nincsen sehol morzsa!
- Kár, kár, nagyon kár!

Varjú ült a galamb mellett,
S ott lent éltek az emberek.
Megszólalt a fehér galamb:
- Az emberek közé én nem megyek!
Kár, hogy a föld nem a miénk!
- Kár, kár, nagyon kár!

Varjú ült a galamb mellett,
S beszélgettek a háztetőn.
Megszólalt a fehér galamb:
- Álmos vagyok, és nincs erőm!
Kár, hogy ilyen a madársors!
- Kár, kár, nagyon kár!

Varjú ült a galamb mellett,
S együtt néztek a mélybe le.
Megszólalt a fehér galamb:
- Nehéz az emberek élete!
Kár, hogy embernek születtek!
- Kár, kár, nagyon kár!

Varjú ült a galamb mellett,
S ott lent elment egy villamos.
Megszólint a fehér galamb:
- Sajnos a nagyváros tiszta kosz!
Kár, hogy ott lent szemetelnek!
- Kár, kár, nagyon kár!

Varjú ült a galamb mellett,
S a galamb egy falatot észrevett.
Gyorsan ott hagyta a varjat,
S felszállt, majd leröppent, és evett.
- Kár, hogy nem én vettem észre!
Kár, kár, nagyon kár!

(Budapest, 2019-02-25)

Kozmikus vers

Közel keringek a Naphoz,
Akár csak a Merkúr bolygó.
Rám ömlik a Nap melege,
S ezért vagyok ilyen forró!

Tele vagyok kráterekkel,
Akár csak a Földünk Holdja.
Messze van az emberiség,
Kábé három napnyi útra.

Uránuszként fölborultam.
Kigáncsolt az élet engem.
Sosem állok én már talpra!
Sodródok a félelemben.

Dühös vagyok akár csak a
Nagy Jupiter vörös feltja.
Gázóriás vagyok ki a
Viharokat magán hordja.

Vörös óriás vagyok de
Egyszer fehér törpe leszek.
Én vagyok a Nap aki már
Sok hidrogént elégetett.

Meteorként járom végig
Én a nagyvilágot bátran.
S ki tudja, hogy hány fényévet
Utaztam már, s miket láttam?

Én vagyok a kék bolygó ki
Otthont ad az életeknek.
S teremője vagyok én a
Pokloknek, s az édeneknek.

Plútó vagyok! Lefokoztak!
Már csak törpebolygó vagyok.
Közel van a Kuiper-öv,
S bombáznak a jégdarabok.

Én vagyok az Androméda.
És ez engem nagyon furdal!
Közeledek, és majd egyszer
Összeforrok a Tejútal.

Háborúra készülök én,
Akár csak a vörös bolygó.
Én vagyok a Mars felszíne,
És a földem lakható, jó.

Én vagyok a világűr mit
Feltekintve néz az ember.
Én vagyok a Hold otthona,
S én vagyok a csillagtenger.

(Budapest, 2019-03-04)

Jó érzés, hogy magyar vagyok

Rossz az idő Budapesten,
S a Parlamentre eső esik.
S azok akik most akarják
Megcsodálni nem jól teszik!

Villám halad át az égen,
Aztán mennydörög egy nagyot.
Bámulom az Országházat.
Jó érzés, hogy magyar vagyok!

Rossz az idő Budapesten,
S a Parlamentre eső esik.
Külföldiek állnak meg,
S az esernyőket előveszik.

Bámulják az Országházat.
Szép hely ez, és ők sem vakok!
Bámulom az Országházat.
Jó érzés, hogy magyar vagyok!

Rossz az idő Budapesten,
S a Parlamentre eső esik.
Itt őrzik a szent koronát,
S magyarország törvényeit

Itt hozzák meg a vezetőket.
S így telnek el itt a napok.
Bámulom az Országházat.
Jó érzés, hogy magyar vagyok!

Rossz az idő Budapesten,
S a Parlamentre eső esik.
Ki van világítva minden,
És a tér is üresedik.

Kicsit rosszkedvű az idő.
És hát bizony nem nyaralok!
Bámulom az Országházat.
Jó érzés, hogy magyar vagyok!

Rossz az idő Budapesten,
S a Parlamentre eső esik.
S minden magyar állampolgár
Ellátogat ide, pedig

Nem mindenki lakik Pesten.
S én is kicsit itt maradok.
Bámulom az Országházat.
Jó érzés, hogy magyar vagyok!

Rossz az idő Budapesten,
S a parlamentre eső esik.
S hűségesen mint egy kutya,
Sok-sok időt eltöltök itt.

Nem lesz mindig rossz idő,
És jönnek majd még meleg napok!
Bámulom az Országházat.
Jó érzés, hogy magyar vagyok!

(Budapest, 2019-03-06)

Titanic

Mentőcsónak ring a vizen,
S mellette egy hajó süllyed.
Most nézd meg a Titanicot!
Mivel, hogy az idő sürget!
Mi lesz veled bús Titanic?

Mennyi utast viszel még el
Magaddal a hullámsírba?
Mért kezdtél el alá szállni?
Mért nem érsz már sose célba?
Mi lesz veled bús Titanic?

Elsüllyeszthetetlen voltál,
De most utolért a végzet!
Nézd csak beléd tódul a víz!
Mivel neked jött egy jéghegy!
Mi lesz veled bús Titanic?

(Budapest, 2019-03-15)

Mennyország

Láttam kívülről a mennyet.
Nagy szögesdrót vette körbe.
S bent a fehér ruhás szentek
Nem voltak már temetőbe'.
Sosem éltek ennyire még!
S örök nyugalomra leltek.
Beszélgettek egymással és
Vidám hangon énekeltek.

Arany-Jeruzsálem volt a
Helység neve ahol éltek.
S velem nem is foglalkoztak.
Integtettem, s rám se néztek.
Ott az éden fái között
Töltötték az egész napot.
S engem levegőnek néztek.
Ők, azok a szent alakok.

Régen elfelejtették, hogy
Milyen erőtlének voltak.
S, hogy mi lehet a másik oldalán
Ennek a szögesdrótnak!
Gyümölcsöket szakítottak
Le a gyümölcstermő fákról.
S kortyolták az élet vizét
A földből feltörő forrásból.

Minden tele volt arannyal.
Na meg persze drágakővel.
Hova fogok vajon menni?
Nem volt immár több kérdőjel!
Minden ember viselte
Az Úrtól kapott koronáját.
S percekén át bámultam
A világ nyolcadik csodáját.

Itt az ember uralkodott,
És az angyal volt a szolga.
S véget ért a korszak, mikor
Isten népe szét volt szórva.
Volt egy trónszék valahol,
De messze volt, és alig láttam.
- Engedjenek át ezen a
Szögesdróton! Kiabáltam.

Senki nem törődött velem.
Ott az égi közösségben.
Hogyha győzők majd egy napon
Ez lehet az örökségem!
Talán egyszer visszajövök,
És majd zsoltárokat zengek,
És akkor majd beengednek
Ők, a fehér ruhás szentek.

Az a győztes Zsidó Rabbi
Én miattam halt meg egyszer.
Azért, hogy én idejussak!
Én a mászt érdemlő ember.
Itt majd aztán örökké fog
Tartani a vidám élet!
Csak a szögesdróton át, de
Láttam kívülről az édent!

(Budapest, 2019-03-19)

Modern Noé

Óriási Szent Biblián
Utazott a hajótörött.
Ott ült a könyv borítóján,
S ennyit mondott: - Megőrülök!
Nem volt nála evező,
Se élelem, se friss ivóvíz.
- Nem kortyolok többet mivel
Ihatatlan ez a sós íz!

Óriási Szent Biblián
Utazott egy hős túlélő.
Nagyon vadul verte a víz,
És még nem volt célba érő.
Néha beesett a vízbe,
És ilyenkor visszamászott.
Élni akart. S ez bizony a
Tekintetén meg is látszott.

Óriási Szent Biblián
Utazott egy ijedt ember.
S erőtlenül fölkiabált:
- Én készen állok, ha mennem kell!
Nem volt sehol szárazföld, és
Nem volt semerre se sziget.
- Nem hagyom el ezt a könyvet!
Isten adta ezt a hitet!

Óriási Szent Biblián
Utazott egy haldokló lény.
Túlvilágra vágyott ahol
Nincsen más, csak vakító fény.
Lecsukta a szemeit és
Tudta többet nem ébred fel.
S újra kimondta e pár szót:
- Én készen állok, ha mennem kell!

Óriási Szent Biblián
Utazott egy potyautas.
Elkezdett a tenger fogyni.
S bizony Isten volt a ludas!
Az Isten szava sikeresen
Kiszárította a vizet.
Csoda történt, és az ember
Sosem tapasztalt még ilyet.

(Budapest, 2019-03-23)

Az alvajáró

Alvajáró ment az utcán,
S csukott szemmel közlekedett.
Nem látta a holdat ő, és
Nem látta az üzleteket.
Előre nyúlt mindkét keze.
S úgy sétált ő át a zebrán.
Mindig álmvilágban élt,
S tudta, így az élet nem fáj.

Alvajáró ment az utcán,
S régen elhagyta a párnát.
A valóságban közlekedett,
És csak álmodta az álmát.
Ott a másik valóságban
Igazi, nagy békére lelt.
S jól lehet hogy álmodott,
De akkor se az ágyban hevert.

Alvajáró ment az utcán,
S teremtetett egy saját édent.
Ide tudott menekülni,
S itt volt csupán mindig szélcsend.
Várta őt egy másik világ,
Amit álmodozva járt be.
Sosem voltak rémálmai.
És a lába sose állt le.

Alvajáró ment az utcán,
S nem volt immár lehetetlen.
Fehér tollas szárnya nőtt,
És ott fönt szárnyalt az egekben.
Megnézte a csillagokat,
S elterült egy puha felhőn.
Távol volt az emberiség.
És ő nem ment le a lejtőn.

Alvajáró ment az utcán,
S egyszer véget ért az éjjel.
Ő meg haza sétált lassan.
Pedig tényleg nem volt éber!
Gyűlölte a valóságot.
S mikor felnyílt a szeme,
Ott feküdt a hideg párnán.
S dal született benne. Zene.

(Budapest, 2019-04-01)

Motorverseny

Jobbra felhőkarcolókat
Látott a mi motorosunk.
S nem hittük, hogy ő fog nyerni!
Nem volt erre semmi okunk!
Balra pedig nem volt semmi,
Csak a városnak a széle.
S tudtuk, hogy a versenynek már
Nemsokára itt a vége.

Ment a nyolcas számú motor.
Tett még egy kört utoljára.
Égtek még az ablakfények.
És az út is le volt zárva.
Berregett a fölgyorsuló
Motor hangja, s miközben ment,
Minden ember nagyon izgult.
És emiatt nagy volt a csend.

A hősünk dobogóra vágyott,
S csakis ezért nevezett be.
Vadul motorozott, bátran,
És sokat készült a versenyre.
Eddig soha nem nyert kupát,
Pedig nagyon jól trükközött.
Közel ment a többiekhez,
S előzött, de nem ütközött.

Két oldalt a lámpák fénye
Mutatta a helyes irányt.
S jó volt látni, hogy a hősünk
Száguldozva miket csinált.
Megteltek az erkélyek,
És lebámult a sok emelet.
És erre az eseményre
Sokan megvették a jegyet.

Száguldott az összes motor,
És még ébren volt a város.
Hosszan elnyúlt ez a verseny.
És aki még nem volt álmos,
Láthatta, hogy hogy előzik
Meg a hetes számú motrot.
És ez bizony felizgatott
Sok-sok titokzatos otthont.

Nem lehetett tudni még, hogy
Mégis ki fog nyerni vajon.
És a nyolcas számú motor
Áthaladt a célvonalon.
Aztán jött a hetes számú,
S ő nyerte az ezüstérmet.
S legvégül a tizenhármast
Is a dobogóra lépett.

(Budapest, 2019-04-04)

Bermuda-háromszög

Kérlek hajó ne jöjj erre!
Hidd el itt a víz elnyelne!
Hogyha nem hallgatsz rám! Ennyi!
Sose fogsz már hazamenni!
Ez itt a Bermuda-háromszög.

Repülőgép te se gyere!
Ez a titkok területe!
Itt a radar megbolondul,
S halál vár a határon túl.
Ez itt a Bermuda-háromszög.

Ez a misztikus hely csapda.
Ne mondd nekem azt, hogy csak ma!
Itt az út, de ne vágj bele!
Kerüld ki, és menj másfele!
Ez itt a Bermuda-háromszög.

(Budapest, 2019-04-03)

Szörnyek erdeje

Farkas vonyított a holdra.
S miközben az erdőt járta,
Jelölte a területét,
És az ellenségét várta.
Hogyha másik farkast látott,
Farkasszemet nézett vele.
S farkasordító hideg volt
A nagy erdőben mindenfele.

Szellem sikított a holdra,
Valahol az erdő mélyén.
S libabőrös lett a vadász.
És csak várt az erdő szélén.
Bizonyára éhes volt, és
Ezért akart vadat lőni.
Mégis belenyugodott, hogy
Nem fog szarvaslevest főzni.

Jeti bámult fel a holdra,
Aztán üvöltött egy nagyot.
S elindult a havas hegyről,
Nem síléccel, hanem gyalog.
Belépett a barlangjába,
Aztán meleg tüzet gyújtott.
Letette a kőfegyverét,
S evett, mert a gyomra korgott.

Varjú károgott a holdra,
S kikacagott minden lelket.
Félt az erdő összes vadja,
S a bűvőhelyek mind megteltek.
Odafönt egy sötét felhő
Takart el pár szép csillagot.
S károgott a varjú, és csak
Ennyit mondott, hogy: Itt vagyok!

Félelmetes faág zögött,
S egész éjjel verte a szél.
Hang hallatszott valahonnan.
Egy emberi hang volt az: Ki beszél?
Az ilyesztő arc körbe nézett,
S kereste a hang forrását.
Támadjak, vagy meneküljek?
S csak várta az idő elmúlását.

Félelmetes szív dobogott,
S futott keresztül az erdőn.
Lihegett a gazdája és
Érezte, hogy mindjárt eljön
Érte ő, az erdő réme.
S hiába is bújkált eddig!
Nappal volt csak biztonságban!
Meddig fog így élni? Meddig?

(Budapest, 2019-04-06)

Egy szomorú gyógyulás

Volt egy hibernáló fülke
Valahol egy titkos helyen.
Emberi test feküdt benne.
Beteg volt, és élettelen.
le volt hunyva mindkét szeme,
És a hosszú alvás alatt
Megállt fölötte az idő,
S huszonhárom éves maradt.

Volt egy hibernáló fülke,
És benne egy félig halott.
Kit a család, s a rokonság
Nagyon gyakran látogatott.
Eltelt pár év, és az idő
Nem volt velük kíméletes.
S volt a rákra pár gyógyszer,
De egyik sem volt ígéretes.

Volt egy hibernáló fülke.
De a gyógymód titok maradt.
S ráncos lett az összes rokon,
Mivelhogy az idő szaladt.
El akartak búcsúzni
A betegtől a családtagok.
S fel akarták ébresztetni,
Elűzve ezzel a bánatot.

Volt egy hibernáló fülke,
S felnyílt a hősök szeme.
S a családja már halott volt de
Meglett a rák ellenszere.
Szomorú volt a mi hőnök,
És már nem is akart élni.
Jó volna az öntudatlan
Állapotba visszatérni.

Volt egy hibernáló fülke,
Ami megkínzott egy elmét.
Tán a testét megmentette,
Viszont megölte a lelkét!
Nem maradt már senkije se
A rokonságból, s a családból.
És immár annak sem örült, hogy
Kigyógyult végre a rákból.

(Budapest, 2019-04-07)

Egyedül

Ment az űrhajó a térben.
S csak egy robot maradt ébren.
Nem pihent, mert nem volt ember.
S jött-ment világító szemmel.
Minden ember mélyen aludt,
De a robot semmit se unt.

Félelmetes volt a nagy csönd.
Az alsó szinten is, meg ott fönt.
Gombot nyomkodott a robot,
S sugárzásra gyanakodott.
Megnézte a műszerfalat.
Miközben a hajó haladt.

Sok életért volt felelős,
És a teste nagyon erős
Fémekből volt megépítve.
S már-már emberré vált szinte.
Tagja volt a légénységnek.
S hitte: Ép testben ép lélek!

Fontos parancsokat kapott,
És az űrön átutazott.
Bízott benne a kapitány,
És teendőkben nem volt hiány.
Ő bírta csak éjjel-nappal,
Azzal a túlfejlett gépaggyal.

Lehúzott egy kart a robot.
S ez a kényes sugár dolog
Megoldódott ott a hídon.
A hajónaplóba felírom:
„A nevem iksz-hat-három-hetven!
Nincs már veszély! Megszűntettem!

Érzés nélkül ment a robot.
Aztán más dologba fogott.
Bejárta a sötétséget,
S csak a gombok fénye égett.
Alvó módban volt a hajó,
Mint az összes hajón lakó.

Pazarlás lett volna a fény!
Mivel ez a fémtestű lény
Jól látott a sötétben is.
Nem félt ő, és nem volt depis.
„Nem adok ki semmi hangot!
Csak teljesítem a parancsot!”

Karbantartotta a hajót,
S ott lógott a fején a drót.
„Na még egyszer körbe megyek!”
S mozdulatlan életjelek
Jelentek meg a radaron.
„Mikor kelnek föl majd vajon?”

Mintha holtak lettek volna,
Feküdtek a testek sorba.
Ment a robot föl, és alá.
S nem nézett az arcokra rá.
Nem zavarta őt a nagy csend.
S ment a hajó. Egyre csak ment.

(Budapest, 2019-04-15)

Géppókok a fedélzeten

Gépek lepték el a hajót,
S támadtak a robot pókok.
Nagy zűrzavar volt a hídon,
De a helyzet megoldódott.
Lezárták az összes szintet,
S eldördült pár lézer fegyver.
Elöl ment a kapitány, és
Mögötte meg néhány ember.

A hajó épp a Föld felé ment,
S támadtak az idegenek.
Nagyot rengett az űrhajó, és
Szikráztak a fémkábelek.
Célba vett a kapitány egy
Robot pókot, s közben futott.
Nagyon komoly vezető volt.
Mindig erős volt, és nyugodt.

Füst terjengett mindenütt, és
Testek feküdtek a földön.
Szállt a lézerpisztoly fénye.
- Minden pókot le kell lőnöm!
Nyissák ki a tizes szinten
Lévő páncélajtót gyorsan!
Úgy hallom a túloldalon
Sikoly száll, és jó pár holt van.

Megnyílt a fém ajtó és
Rengeteg pók kiözönlött.
A tisztek lövöldözni kezdtek,
És a kapitány dühöngött.
Cikáztak a piros fények,
De a pókok sokan voltak.
- Elvágták a kábeleket!
(A tisztek egymáshoz így szóltak.)

Hatalmas nagy sötétség lett,
És az áram ingadozott.
Megszólt a kapitány:
- A gépházba is mind bejutott!
Kapcsoljanak tartalék fényt!
- Uram semmi nem működik!
- Jól van hadnagy! Menjünk vissza!
Zászlós úr maga meg örökődik!

A fegyvereket kapcsolják át
Gyorsan lámpaüzemmódra!
- Peték vannak mindenfele.
Már csak néhány, röpke óra
 És a tojások kikelnek.
- Lőjjenek le minden pókot!
 Megsemmisítjük a hajót.
S ezzel megoldjuk a dolgot.

 Irány hát a mentőkabin!
 Elsőtiszt úr itt egy bomba.
 Helyezze el valahol, és
Jöjjön utánunk, de nyomba!
- Uram sajnos rossz hírem van.
 Elfogytak az életjelek.
 Nem kérhetünk segítséget
Már a hídról. - Hát ez remek!

 - Itt is van egy páncélajtó!
 - Rendben! Fel a szellőzőbe!
 Másszunk ki a túloldalon!
 - Itt is sok tiszt meg van ölve.
(Lámpák mentek a sötétben.)
 És megjelent a pókok anyja.
 Aki fogta a petéit,
 S a fal végéhez odarakta.

Gyorsan elosontak és a
Pókkal farkasszemet néztek.
Páncéllal volt felszerelve,
És a váladéka méreg
Volt neki. Hát óvatosan
Elmentek a géppók mellett.
Aktiválódott a bomba,
S lassan az elsőtiszt ott termett.

- Már csak három percünk maradt!

Amit ez a műszer mutat!
De ekkor egy pár robot pók
Gyorsan elállta az utat.

- Két és fél perc! Szólt egy hang,
És dördültek a lézerfények.

- Mindjárt fölrobban a hajó!
S meghalunk mi, meg a géplények.

Gyorsan eltellett az idő,
S felrobbant a modern hajó.
Elpusztult az összes géppók,
És a tervben ez volt a jó.
Arra járt egy másik hajó,
És a kabint beemelte.

S megmentették a kapitányt,
S az embereit mit sem sejtve.

Mivel volt egy potyautas.
Méghezóá a pókok anyja.
Aki titkos helyen bújt meg,
S aki nem volt fölrobbanva.
Észrevétlenül a kabin
Belsejébe tudott jutni.
Kimászott a kabinból,
És el is kezdett szaporodni.

(Budapest, 2019-04-19)

A Maffia átverése

Megjelent egy japán harcos,
És a háztetőkön ugrált.
Nem volt neki tériszonya!
S ő végezte el a munkát.
Ment a nyüzsgő város fölött,
És néha a mélybe nézett.
Vastag csíkszeme volt neki,
S volt, hogy néha félrelépett.

Tehetséges harcművész volt.
És a felhőkarcolókon
Úgy ment ez a férfi végig,
Hogy a földet nézte folyton.
Ott lent autók parkoltak és
Uticalámpák fénye égett.
S ez a fajta életstílus
Része volt az életének.

Szaltózott a levegőben,
És a másik tetőn landolt.
S mivel japán férfi volt, így
Nem beszélt jól az angolt.
Viszont tudott verekedni,
S mindkét karja ki volt gyúrva!
Bevállalta ezt a munkát.
S talán meg volt bolundulva!

Elhagyta az egyik tetőt.
Aztán jöhetett a másik.
S fel se tűnt a harcművésznek,
Hogy az életével játszik!
Úgy ment ez a japán férfi,
Akár csak egy képzett ninja.
S rábámult egy csomó csillag,
De ő sose nézett vissza!

Aztán végül megérkezett!
Várta őt egy kisebb banda.
Megkapta a gyémántokat,
És a pénzt meg odaadta.
Aztán adott néhány pofont,
És a pénzét visszavette.
A tulajdonos bérelte fel,
S ezért tiszta volt a tette.

(Budapest, 2019-05-01)

A Teremtőhöz

Szabad akaratot adtál.
Kérlek tartsd ezt tiszteletben!
Nem akarok visszamenni!
Hadd maradjak itt a mennyben!
Hátat fordítok a földnek,
És egy új világba lépek.
Kimondom, de úgy is tudod!
Kell nekem az örökélet!

Akarom már hallgatni a
Mennyben lévő madárzenét.
Igazán csak az a boldog,
Aki lehúnyja a szemét.
Nem érdekel, hogy a világ
Milyen rossz, vagy mennyire szép!
Ezt az utat fogom járni!
Ég hát veled emberiség!

Uram ne kényszeríts vissza!
Elég volt a fájdalomból!
Ez a hely az én otthonom!
Nem kell nyugtató, se doktor!
Nem akarok segíteni!
Itt akarok lenni veled!
Mostmár én is szellem vagyok.
Ne rontsd el az életemet!

Mi hasznomat tudnád venni?
Fagyosak a földi szívek.
S azt hiszik az édenkertről,
Hogy az csak egy járdasziget.
Engem viszont nem érdekel
Egyáltalán ez a dolog!
Nem vágyok én másra csak
Az édenkertre! De hisz tudod!

Kérlek ne vessél meg ezért!
Ne gondold, hogy nem szeretlek!
Én hoztam meg ezt a döntést.
Most miután eltemettek.
Számomra már nincsen jobb,
Mint mindörökké veled lenni.
Innen föntől segíték, de
Nem szeretnék visszamenni.

(Budapest, 2019-05-07)

Éhezés

Varjú szállt a bolt elé,
Mivel volt ott hulladék.
Járókelők jöttek és
Úgy tűnt lassan itt a vég.
Felkapta a szemetet
Amit a szél felé fűjt.
Kikerült pár lábat és
A kék ég felé elindult.

Varjú szállt az ablakba,
S kíváncsian benézett.
Nagyon jó illat volt és
Főzték bent az ebédet.
Figyelte a varjú, hogy
Hogy készül a meleg koszt.
És, hogy ott bent valaki
Friss, gőzölgő levest oszt.

A varjú gyümölcsöt lopott,
Mikor senki nem figyelt.
Aztán gyorsan elrepült,
S elkönyvelte a sikert.
- Hess innen te szörnyeteg!
Kiabáltak utána.
Átszelte a levegőt,
S nem értek a nyomába.

Varjú szállt a művészhez
Aki kint az utcán élt.
S hallgatta a gitárszót.
És ekközben morzsát kért.
Rénézett a hontalan,
S abbahagyta a zenét.
Morzsát tett a kezébe,
S kinyújtotta a kezét.

Elrepült a madár és
Ki tudja, hogy hova ment?
Biztos meghúzta magát
Egy repedésben odafent!
Védett helyet keresett,

Mivel jött az éjszaka.
Hullt a jéghideg eső,
S ázott tollal ért haza.

Elaludt a varjú és
Gyümölcsökről álmodott.
Alvás közben beszélt is.
Vagyis inkább károgott!
Odakint az ablakok
Szelíd fénnel égtek, és
Nem mindenki volt otthon.
S szörnyű volt az éhezés.

Eláztak a parkolók,
És a varjú felriadt.
Nem tudott így aludni.
Nekem kenyeret ki ad?
Kibámult a résen és
Csodálta a lámpákat.
Mennyi ember lakik itt?
S mintha nem is látnának!

(Budapest, 2019-05-16)

A kapitány nehéz döntése

Támadtak a gépkatonák,
S ellepték a fedélzetet.
És a gépek vezetője
Büszke volt, és elégedett.
De ekkor egy páncélajtó
Bezárult az orruk előtt.
A kapitánytól jött a parancs.
S néhány gépember belelőtt.

Röpködtek a lézercsíkok,
Aztán lepattantak róla.
De volt náluk egy dinamit rúd,
És a helyzet meg lett oldva.
Menetelve továbbmentek,
És a hídon megjelentek.
Jó volt ez a gépeknek, és
Baj volt ez az embereknek.

Elfoglalták az űrhajót,
És lelőtték a legénységet.
Vagyis csak elkábították.
S ez adott még reménységet.
- Mérgezgázt a levegőbe!
Hangzott el a gépi parancs.
- Minden embert elkábítunk!
S ekkor belépett egy bakancs.

Mégpedig a kapitányé.
Ki a hídra most tért vissza.
Előkapta a fegyverét és
Igaz, hogy ő nem volt ninja,
Viszont szerette a hajót.
S szerette a legénységet.
S bármit megtett volna értük.
Senkiben nem hagyott kétséget.

- Ő az enyém! Szólt a vezér.
S kongó lábbal közelebb ment.
Lézerfények cikáztak,
És ott a hídon nagy volt a csend.
Kilőtték a műszerfalat,
És a hajtóművet, s végül
Tönkrement az úrhajó, és
Kilépett a hipertérből.

- Hozzátok a hajót helyre!
Ez a hajó főnyeremény!
- Rálőjjünk a kapitányra?
- Nem! A kapitány az enyém!
Ember a ti technikátok
Úgy tűnik, hogy nagyon fejlett!
Sokat ér a piacon,
Hát kidolgoztuk ezt a tervet.

A kapitány a gép fejéhez
Szorította a pisztolyát.
- Elég legyen őrült robot!
Az akció véget ért! Nincs tovább!
Aztán meghúzta a ravaszt,
És a gépet fejen lőtte.
Viszont semmi baja nem lett.
Pontos volt a teremetője.

Gyorsan menekülni kezdett
A kapitány a folyosón át.
Hátra nézett néha és
Már látta előre a sorsát.
Mögötte a gép csak sétált.
Jobbra fordult, aztán balra.
Dühös volt a kapitányra,
S ezért belelőtt a falba.

Nagyhirtelen felmászott
A kapitány a szellőzőbe.
S újból elhangzott a parancs:
- Mérgesgázt a levegőbe!
Már csak néhány másodperc,
És minden földi életforma
Mély álomba fog merülni.
Mivel ez a nagy gomb dolga!

Elálmosodott a hajón
Minden egyes élő ember.
S ezt gondolta a kapitány:
Nagy a veszély! Döntennem kell!
Elhagyta a szellőzőt, majd
Gyorsan belépett a liftbe.
- Computer a kapitány szól!
Vigyen fel a hetes szintre!

Kilépett a liftajtón, majd
Elindult a hangár fele.
Beszállt ott az egyik kompba.
S tudta, nem jut messze vele.
Elmegyek a Föld bolygóra,
S toborzok egy sereg tisztet.
Visszafoglalom a hajót,
És a legénységet! Mindent!

(Budapest, 2019-05-16)

Nagykutyák

A nagykutyák az irodában
Heti egyszer összegyültek.
Termékekről tárgyaltak,
És jó pár tervet összegyűrték.

Nem fektették be a pénzt ők
Akármilyen találmányba.
Sok bevétel kellett nekik!
S fémrúd ami aranysárga!

Órákon át beszélgettek,
S tárgyaltak a milliókról.
Hova fektessük a pénzt be?
A kérdés előkerült újból.

Parkolt néhány limuzin
A lenti cégajtóval szemben.
Részvényekről folyt a vita,
S veszekedni kezdtek ketten.

Beszéltek a számokról és
Nem fektetett pénzt be senki.
Mire a cég vezetője
Diagrammot vetített ki.

- Ennyi volt az eladás,
És ennyi százalékot nyertem.
Nézzék csak meg kedves urak!
Erre én is nagyot nyeltem!

Hogyha jó a marketingünk,
Sok pénzt kereshetünk vele.
Erre aztán minden tagnak
Kikerekedett a szeme.

Érezték a pénz szagát,
És pár milliót befektettek.
Aztán kiürült a szoba,
És az urak hazamentek.

Sok pénzt tettek kockára,
És nem találkoztak egy hétig.
S tudták, ez a befektetés
Biztos út a nyereségig.

(Budapest, 2019-05-20)

Gyengepont

A folyosón a lézerfények
Két irányba törtek utat.
A hangárt kellett elfoglalni.
S tudta ezt az alakulat.
Nem akartak ott ragadni
Ők az ellenséges űrben.
S harcoltak ők mindhalálig.
Bár egy kicsit kimerülten!

Az ellenséges gépkatonák
Gyorsan erősítést kaptak.
Egyre jobban közeledtek,
És csak haladtak, haladtak.
Sokkal többen voltak ők,
És nem fájt nekik a találat.
S égett robot hulladékok
Lepték el mindenütt a tájat.

Nem volt semmi fehér zászló.
Csak az élet-halál csata.
S tudták jól az emberek,
Hogy talán sose mennek haza!
Néha felrobbant egy robot.
Máskor elájult egy ember.
S arra gondolt a parancsnok hogy:
Harcolnom, és küzdenem kell!

El kell lopni ezt a kompot!
És méghezzá mindenáron!
Isten legyen rá a tanú,
Hogy ezt én most megcsinálom!
Piros lézercsíkok jöttek
Szemből, és már hátulról is.
Hát ez így már nem sportszerű!
Nincs szerencsém nekem! Sosincs!

Jól van akkor nagyon gyorsan
Stratégiát változtatunk!
Forduljon meg négy katona,
Mert különben mind meghalunk!
- Uram van egy jobb ötletem.
És a tervben nincsen hiba.
Mi lenne ha kis időre
Elmenne az energia?

- Áram nélkül valószínű,
Hogy a gépek megállnának.
De csak néhány másodpercre!
- És ameddig nem járkálnak,
El tudjuk a kompot lopni.
Érjen véget már a sok rossz!
Csak a plafonba kell lőni!
Jól értek a robotokhoz!

Onnan kapnak energiát.
Láttam ilyen technikát már!
- Rendben akkor fedezzük önt!
- Nagy feladat ami rám vár!
Hol lehet a gyengepontja?
Ide pontos találat kell!
(Eldördült a lézerpisztoly)
Nem találtam jó helyen el!

Másodszorra nem hibázok!
Gondolta a bús katona.
Azt hiszem, hogy ide lövök!
Nem is! Hanem inkább oda!
Nem volt többé energia,
És a gépek megdermedtek.
- Gyorsan szálljunk be a kompba!
Emberek itt nem nyerhettek!

Fölszállt a komp, és miközben
Egyre jobban távolodott,
Az összes megdermedt ócskavas
Újra energiát kapott.
Megpróbálták célba venni
Ők a kompot. - Be van mérve!
De a kis komp éppen ekkor
Lépett be a hipertérbe.

(Budapest, 2019-05-26)

Egy sötét vezető

Az iksz3-as komp leparkolt
Odabent a hangárban.
Fölcsapódott az ajtó,
S az utasok most csak hárman
Voltak, és a pilóta
Egyből dicsekedett is:
- Nehéz volt az űrcsata!
De én bizony remek tiszt

Vagyok! - Igen tudjuk jól!

Intett erre valaki.

- Köszöntjük itt önöket!

Mondta, és a szavai

Nyomasztóak voltak és

Figyeltek a vendégek.

- Szóval kell a segítség?

- Azt hiszen, ön nem téved!

Önök politikusok!

Mit gondolnak? Mit tegyünk?

- Nem tehetünk semmit se!

A legjobb lesz ha elmegyünk!

- Azért hoztuk önöket

Át az ellenségeken,

Mivel abban bízunk, hogy

Segíthetnek énnekem.

- Ez a maga bolygója!

Önnek kéne dönteni!

- Nem akarok többet már

Fegyverekre költeni!

Tudom jól a Föld bolygó

Mindidáig semleges

Volt, de hogyha mégiscsak

Belépnének ... - Nemleges

Választ adunk mi erre!
Nem akarunk háborút!
- Akkor nem tehetek mást!
Amit teszek bátor út!
(Lézerfegyver dördült el.
És az egyik földlakó
Azon nyomban elájult)
- Enyém ez az úrhajó!

Nem mehetnek sehova
Amíg meg nem egyezünk!
- Nem tárgyalunk magával!
Most azonnal elmegyünk!
Pár másodperc kínos csend
Következett ezután.
- Kérem bocsássanak meg!
Pilóta úr maga tán

Álmodozik? Azonnal
Vigye őket haza! – Jó!
És ő vele mi legyen?
- Élesszék fel! A hajó
Most azonnal indulhat!
Megadom az engedélyt!
Az iksz3-as komp készen áll!
- Adunk egy utolsó reményt.

Odaát a Föld bolygón
Megtárgyaljuk az ügyet.
Nem akarunk belépni
A csatába! Ez örület!
De mi is békét akarunk
Itt a Naprendszerünkben!
S talán békeszerződés
Lesz majd így a kezünkben!

(Budapest, 2019-05-29)

Vörös Fácán

Volt az űrhajón egy droid,
Aki sok mindenhez értett.
Fémhulladék volt a teste.
S ez a mesterséges élet
Nagyon sokat csipogott és
Nehéz volt őt megérteni.
Végig ment az egyes szinten.
És hát őt nem kellett félteni!

Éltrevaló volt nagyon,
Akár csak a tervezője.
Úgy hívták őt Egy-Négy-Három.
És csak ment, és ment előre.
Aztán nemsokára megállt.
Beütött egy hosszú kódot.
Belépett a hangárba és
Mivel nagy veszélyben forgott,

Felkészült a küldetésre.
Az ajtó félig ki volt tárva.
S nemsokára ráköszönt
A hajó legjobb pilótája.
Beszálltak a kompa és a
Helyüket is elfoglalták.
- Indulhatunk Egy-Négy-Három!
S a beszélgetést nem folytatták.

Johnnak hívták ezt az embert.
Legendákat zengtek róla.
Gyűlölte az ellenséget,
S ezért lépett a rossz útra.
Mögötte a fémhulladék
Nagyon durván felgyülemlett.
Sok droidot veszített el,
És ő mégsem tartott rendet.

Beléptek a hipertérbe,
És a csataterre mentek.
- Csinálok egy dugóhúzót.
Csak, hogy jó legyen a kedved!
Csipogott a félős droid,
És valami csúnyát mondott.
- Elő azt a lézerágyut!
Mindjárt megnyomom a gombot!

Nézd csak! Ott a csatahajó!
S talpig fel van fegyverkezve!
Tudom miért csipogsz ennyit!
Bé-hármas akció megkezdve!
Menjünk kicsit közelebb és
Csináljunk egy nagy robbanást!
- Bip-bibi-bip, bip-bibi-bip!
- Én se tervezek meghalást!

Még mielőtt észrevesznek
Be kell kapcsolnunk az álcát!
Egy-Négy-Három ! Kérlek mentsd meg
Hajónkat a Vörös Fácánt!
Pajzsokat a maximumra!
Csatahajó célkeresztben!
Ez lehet a legboldogabb
Nap az egész életemben!

Vörös csíkok hagyták el a
Vörös Fácán fedélzetét.
Aztán jött egy nagy robbanás,
S így lett a hajóból törmelék.
Megkönnyebbült a droid,
És John is mivel csatát nyertek.
- Sikerült a küldetésünk!
Jól kidolgoztuk a tervet!

(Budapest, 2019-05-30)

Időhurok

Időhurok keletkezett,
S ment az űrhajó az űrben.
- Uram! Itt egy nagy meteor,
De az előbb kikerültem.
- Jól van zászlós! Szép munka volt!
Magához itt nincs hasonló!
Mit látunk a kivetítőn?
- Uram ez a Merkúr bolygó!

Nagyon közel van a Naphoz!
Óvatosan menjünk oda!
- Uram, ha ez sikerül majd,
Hát az maga lesz a csoda!
Ilyen fejlett technikára
Soha nem bukkant még ember!
Uram minden telis tele
Á-Minus-z-Hét-Gé jelekkel!

- Látom már a szerkezetet!
Uram, a gép be van mérve.
- Sugározzák fel a hídra!
Hát mégis van okunk reményre!
Nagyon fejlett nép volt aki
Megalkotta ezt a csodát.
Próbálják meg bekapcsolni!
- Mi ez a fény amit kibocsát?

Időhurok keletkezett,
S ment az űrhajó az űrben.
Megszédült a kapitány,
S a székére ült kimerülten.
- Uram itt egy nagy meteor!
- Ez már megtörtént az előbb!
- Uram maga miről beszél?
- Milyen a napszak most? – Délelőtt.

- Valami itt nem stimmel!
- Uram pihenjen le bátran!
Én vagyok az elsőtiszt, és
Ezek után le kell váltsam!
- Időközben megérkeztünk.
Itt is van a Merkúr! - Ember!
- Uram minden telis tele
Á-Minus-Hét-Gé jelekkel!

- Ne hozzák a gépet ide!
- Uram ön már nem parancsol!
Láthatóan nagyon beteg!
- Az a gép, hogyha bekapcsol
Létrehoz egy időhurkot.
- Sosem láttam ilyen csodát!
Próbálják meg bekapcsolni!
- Mi ez a fény amit kibocsát?

Időhurok keletkezett,
S ment az űrhajó az űrben.
- Uram itt egy nagy meteor!
De az előbb kikerültem!
- Mi is most a célirányunk?
- Uram, hát a Merkúr bolygó!
- Megint ugyan az történik,
De az időpont most pont jó!

Lelövöm az elsőtisztet,
Még mielőtt zendülést kelt.
Aztán szétlövöm a gépet,
Amit ez a bolygó még rejt.
Eldördült egy lövés és az
Elsőtiszt a földre esett.
Sugározzák fel a hidra
Ezt a fejlett szerkezetet!

Nagyon fejlett nép volt aki
Megalkotta ezt a csodát.
Próbálják meg lekapcsolni!
- Mi ez a fény amit kibocsát?
Ekkor eldördült egy fegyver.
Más megoldást én nem tudok!
Tönkre ment a fejlett gép és
Véget ért az időhurok.

(Budapest, 2019-05-31)

Ranglétra

Szorgalmas volt a közlegény,
És előléptetésre vágyott.
Ott dolgozott ő a hídon,
És az úrnek nekivágott.
Parancsokat teljesített,
És bár csak egy hologram volt,
Tagja volt a legénységnek.
Küzdött és sose volt lehangolt.

Holomátrix volt a teste.
És már nagyon korán kitünt.
Előléptették a tisztek.
S a lelkesedése sose szűnt.
Végre zászlós lett belőle!
S ezért büszke volt magára.
S mindig viselte a jelvényt.
(A kapitány tűzte a nyakára.)

Hadnagy lett a zászlósunkból.
S még magasabb körbe került.
Bámulta a műszerfalat,
És az úrhajó csak repült.
Néhány zászlós lenézte őt,
Mivel csak egy hologram volt.
És felzendültek ellene,
Mert nem is volt élő de parancsolt.

Átkerült egy új hajóra,
És ott egyből elsötiszt lett.
Nem evett, és nem is aludt.
S nem értette meg a viccet.
Nem volt ember! Na de azért
Így is kitűnt nagyon hamar.
Soha semmit nem felejtett.
S úgy érezte, hogy nagy a baj.

Ő is ember akart lenni.
S mialatt az űrben repült,
Sokat gondolkodott ezen,
De az álma nem teljesült.
Végül aztán kapitány lett!
És a hajót ő vette át.
Eltelt még egy kis idő és
Így lett mindenkiből barát.

Aztán végül csúcsra ért,
És admirális lett belőle.
Mesterséges életforma volt
De így tett szert előnyre.
Soha semmit nem felejtett
El a virtuális agya.
Halhatatlan teremtmény volt,
S pozitív volt minden szava.

Egyszer aztán szétesett
A halhatatlan holomátrix.
Roncsolta az idő, na meg
Roncsolta a sugárzás is.
Elavult a technikája
Ennek a bús hololénynek.
Legyártottak hát egy újat,
Akiből egy közlegény lett.

(Budapest, 2019-05-31)

Árulások

A Holdon lévő bázison egy
Új űrfegyvert hoztak létre.
S villámkardnak nevezték el.
- Végre itt a projekt vége!
Próbáljuk ki mire képes!
Ezt mondta az egyik ember.
Mefogta a markolatot.
- Nagyon elegáns egy fegyver!

Erre aztán ez a tudós
Meglegyintette a kardot.
Áram hagyta el a pengét.
- Jobb lesz ha nem felénk tartod!
- Direkt tartom maguk felé!
Erre minden embert elvert.
- Köszönöm, hogy segítettetek
Létrehozni ezt a fegyvert!

Megszólalt a riadó, és
Elkezdett a tudós futni.
- Egyedül ezt biztosan nem
Tudtam volna megalkotni!
El kell hagynom ezt a bázist!
Még mielőtt rám találják!
Szerencsére van fegyverem!
És parancsolok a villámnak.

Nemsokára vagy egy tucat
Őr kezdett el felé futni.
Jobbról-balról körbevették.
- Hogy fogok vajon én kijutni?
Meglegyintette kardot,
És az elektromos áram
Mindenkivel gyorsan végzett.
- Ettől leesik az álam!

Tartoztam a maffiának,
De most én lettem a bajnok!
Nem lesz többé anyagi gond,
Hogyha eladom a kardot!
Kilépett az épületből,
S volt a bázis mellett egy rét.
- Jó ötlet volt, hogy a Holdat
Nem rég lakhatóvá tették!

Lereszkedett a lépcső,
És ő fölsétált a kompba.
Sivatagos bolygóra ment,
S nem volt közben semmi gondja.
Tudta jól, hogy jól kiképzett
Fejvadászok követhetik.
És hogyha ez megtörténik,
A vérdíjat azonnal elnyerik.

A maffia a villámkartot
Elvette és megvizsgálta.
A tudós reménykedni kezdett.
- Nem is rossz, és nem is drága!
Aztán nagyot legyintett és
Szállt a sötétlila villám.
- Nem akarom azt, hogy szenvedj!
Ezért végzek veled mindjárt!

(Budapest, 2019-06-06)

Zéró

Droid volt a harcmezőn és
Átgurult a csatatéren.
És bár nem volt harci robot!
Nem adta fel csak azért sem!
Volt neki egy küldetése,
És miközben egyre haladt,
Elhullottak körülötte.
De ő mégis élve maradt!

Néhol vörös vértócsa volt,
Máshol pedig kifolyt olaj.
De a droid mégse nézett
Körül, mivel nagy volt a baj.
Nem messze egy tank repült el,
És a háború csak zajlott.
Mindenféle nagy volt a zaj,
És egy droid volt a bajnok.

Kikerült pár elesettet,
És csak ment, és ment előre.
Tudta jól, hogy célba ér, és
Nincs szüksége szerelőre.
Mellette egy fehér ruhás
Katona a földre hullott.
Mégsem állt meg segíteni.
És egy bomba tüzet gyújtott.

Zéró volt a droid neve,
És a titkos fegyvert vitte.
De egyszer csak eltalálták.
S szüksége volt egy kis hitre.
Hátul megperzselődött, de
Szerencsére nem esett szét.
Körülötte folyt a csata.
A háború az sohasem szép!

Fölrobbant az egyik tank
A gyorsan mozgó zéró előtt.
De ő ment és sosem állt meg.
S a dologba egészen belejött.
Átgurult a frontvonalon,
És egy hadnagy vette észre.
S csipogott a droid, mivel
Sikerült a küldetése.

(Budapest, 2019-06-06)

A törött szárnyú angyal

Az angyal fején glória volt,
És a tető peremén állt.
Eltörött az egyik szárnya,
S reménykedve valamit várt.
Talán föl tud így is szállni!
S nincs az életének vége!
És miközben ezt gondolta,
Félve lenézett a mélybe.

Sok emelet magasan volt,
S fájt volna a földre esés.
Csak egy lépés volt a halál!
És az égi közlekedés
Immár nem volt lehetséges!
Nem mozdult a beteg szárnya!
Verte, verte, egyre verte,
És az égi csodát várta.

A szárnyáról a könnyű tollak
Lassan lehulltak a földre.
S nem akart ő lezuhanni,
De a szárnya el volt törve.
Ott a felhőkarcólón egy
Sötét alak várt valamit.
Végül összeszedte magát.
Nem számít semmi sem csak a hit!

Indult volna előre mert
Nem volt más út és ezt tudta.
Aztán mégis hátrébb lépett,
És a két szemét lehunyta.
Meg kell tennem, mert különben
Mindörökké itt ragadok!
Minden angyal tud repülni,
S én is ilyen angyal vagyok!

Bátran levetette magát,
S hiába is csapta, verte,
Azt a fránya beteg szárnyat
Csak nem sikerült a terve!
De ekkor az égből egy kéz
Lenyúlt, s úgy hullt bele éppen,
Mint amikor esőcsepp hull.
S ott landolt a tenyerében.

(Budapest, 2019-06-16)

A magyar gazda

Minden ágon lóg a barack,
És ha érett lenne szednék!
Gyümölcsökkel van tele
A kert eleje, meg a kertvég.
Varjú száll a lombok közé,
S itt a varjú csupán vendég.

Tyúkok keresik a magot.
Ott a jól körülzárt ólban.
Szanaszét van néhány tojás.
És én ennyit mondok: - Jól van!
A tyúkok pedig rám bámulnak
Éhesen, és gyanakvóan.

A fehér bárányfelhők alatt
Kigazolom én a kertet.
S nem veszek a boltban semmit!
Azt gyűjtöm be, ami termett.
Kitépek pár salátát, és
Nem jelent ez túl nagy terhet.

Este fele megöntözöm
Én a szomjas növényeket.
Nézem milyen csodaszépek,
S nézem milyen törékenyek!
Álmodozni kezdek aztán
Később mégis fölélbredek.

Vizet meríték a kútból.
Aztán csinállok egy szép zajt.
Szájharmonikát fogok és
Eljátszok egy régi népdalt.
Ha jól tudom a magyar nép
A muzsikáért mindig élt -halt.

(Budapest, 2019-06-20)

A tél madarai

Csak a varjak maradtak itt
Magyarország területén!
Elrepült az összes fecske,
S ebből tudni, közel a tél.
A gólya is már elköltözött,
S itt már egy madár sem lakik!
Csak a varjak maradtak itt!
Csak a varjak maradtak itt!

Próbálnak ők énekelni
Itt ebben a magyar télben.
S próbálnak nem messze szállni.
A hűségük az nem törékeny!
Mi lesz veled magyar hazám?
Gólya nélkül, fecske nélkül?
Itt csak varjak lesznek végül!
Itt csak varjak lesznek végül!

Most egy másik földrész felett
Szól a kedves madárzene.
Itt meg csupán kísértő szél
Zúgja mi a halál szele.
De a varjú nem fél ettől!
Nem retteg hogy jön a halál!
Hűséges, jó varjú madár.
Hűséges, jó varjú madár.

Igaz fekete a tollad!
S igaz, hogy te nem vagy kedves!
Mégse legyen ez a magyar
Haza soha varjúmentes!
Mindig legyen olyan aki
Magyarország égén repül!
Nem fontos, hogy mibe kerül!
Nem fontos, hogy mibe kerül!

(Budapest, 2019-07-07)

Ott akarok

Ott akarok madár lenni,
Ahol nagyon magas a fa.
Ahol sok a zöld levél, és
Ahol égben van a haza.

Ott akarok tűz lenni én
Ahol lángot gyújt a gyufa.
Ahol terjedhetek bátran,
S én vagyok a magam ura.

Ott akarok vizet inni,
Ahol forró sivatag van.
Ahol puputevék vannak.
S gyönyörködhetek a napban.

Ott akarok csillag lenni,
Ahol koromsötét minden.
Ahol nagy a távolság, és
Fény csillog a szemeimben.

Ott akarok virág lenni,
Ahol nem nőnek a gyomok.
Ahol hatalmas a mező,
De ez tudom nehéz dolog.

Ott akarok hajó lenni,
Ahol nem nyel el a tenger.
Ahol nincsen semmi part, és
Ahol nincsen föld, sem ember.

Ott akarok bábu lenni,
Ahol bowling golyó gurul.
S ahol célt téveszt a golyó,
Mert a tekepálya nagy úr.

Ott akarok elaludni
Ahol árnyék van, és hideg,
Ahol szélesek a lombok.
(S hova pokrócot is viszek.)

Ott akarok szív lenni én
Ahol nem állt meg az élet.
Ahol van még egy kis idő.
(Ez jelent csak menedéket.)

Ott akarok vak lenni én,
Ahol minden ember látó.
S talán egyszer meggyógyulok
Én a szemműtétre váró!

Ott akarok arany lenni,
Ahol tényleg sokat érek.
S talán egy nagy ékszerboltban
Megveszik a nemesfémemet!

Ott akarok vihar lenni
Ahol nagyot döröghetek.
S ahol valósággá válnak
Majd ezek a nagy ötletek.

Ott akarok hegyvé válni,
Ahol havas csúcsok vannak.
Ahol síelni is lehet,
S ahol nincs vége a fagynak.

Ott akarok jégghokizni,
Ahol célba megy a korong.
S ahol hálába csapódik,
És a nézőtér is tolong.

Ott akarok oltás lenni,
Ahol nagyon sok a vírus.
S ahol fertőzések vannak.
Válljon köddé minden típus!

Ott akarok dinamit rúd
Lenni, ahol robban minden.
Ahol beomlik a bánya,
S nincsen aki búcsút intsen.

Ott akarok felhőkarcolóvá
Válni, ahol nincsen alvás.
Ahol nem áll meg az élet.
S minden gondra van megoldás.

Ott akarok autó lenni,
Ahol neonfények vannak.
Ahol zöld a jelzőlámpa,
S hangja van a motorhangnak.

(Budapest, 2019-07-08)

Színarany élet

Volt egyszer egy gazdag ember,

Aki nem tudott aludni.

- Milyen lehet a szegénység?

Ő csak ezt akarta tudni.

- Igaz-e, hogy üres hassal

Is lehet az ember boldog?

S arany nélkül, ezüst nélkül,

Amiket tán sosem hordott?

Odahívott hát egy szolgát,

Akitől egy esélyt remélt.

Elővett egy aranyrögöt,

S felajánlotta a cserét.

A szegény ember megörült a

Könnyen szerzett fizetségnek.

S miközben a hasa korgott,

Hálát adott ő az égnek.

Szolga lett a gazdag ember,

Ott a saját udvarában.

Ő szüretelte a szőlőt,

De persze csak állruhában.

Hamar lett pár cimborája,

Akik nem tudták, hogy gazdag.

- Nem értem, hogy mért szeretnek?

Hogy lehet, hogy befogadnak?

Mi lehet a hátsó szándék?
S mitől olyan jó a kedvük?
- Gyere igyunk vörösbort, és
Minden bajunk elfelejtjük.
(Aztán beszélgetni kezdtek,
Ott a tűz körül a szolgák.)
- Nekünk alig jut fizetség,
De a gazdagok csak szórják

A pénzt, és mégis gyarapodnak.
- Igen ezzel egyetértek!
Mért gazdagok a gazdagok, és
Miért nincs pénze a szegénynek?
(Kíváncsi lett a mi hősrünk
Vajon mit gondolnak róla,
Mégse tette fel a kérdést.
Nem számított semmi jóra!)

Megtörte a rozsos kenyeret
A kettő, bő kezével,
S ott a csillagfények alatt
Megtelt a földesúr reménnyel.
Együtt megették az ételt,
Aztán nyugovóra tértek.
S pattogott a tűz lángja.
- Hát volt értelme a cserének!

Mindeközben nagy úr lett a
Megfizetett szegény ember.
S minden szolga utálta őt.
- Nekünk uralkodó nem kell!
Színarany volt még a pohár
Is amiben bor gyöngyözött.
De a szegény ember rájött,
Átok van-e falak között.

Nemsokára véget ért a
Pár óráig tartó csere.
Boldog volt a szegény ember,
S sírt a gazdagnak a szeme.
- Legyen átkozott az arany!
Ezt mondta a gazdag ember.
- S legyen áldott a barátság!
A pénz, s a vagyon, nekem nem kell!

Újra gyanakodni kezdett
Minden egyes kedves szóra.
- Mért nem vagyok szegény ember?
Ezt kérdezte lehangolva.
Mindenki csak azért szeret,
Mivel nagyon sok a pénzem!
Nem tudok így elaludni!
Jobb a gyepen mint a pléden!

(Budapest, 2019-07-11)

Rossz sávban

Ügynök ment a ház tetején,
És egy fegyvert szorongatott.
Óvatosan körbe nézett.
(Mindig így kezdte a napot.)
Veszélyes volt ez a munka.
De mivel őt kiképezték,
Nagyon tudta már a szakmát,
És kellett neki a fizetség.

Árnyék ment a háta mögött,
S egész végig követte őt.
Aztán elhangzott egy lövés.
- Szerencsém van! Majdnem lelőtt!
Fedezéket keresett az
Ügynök akit Jack-nek hívtak.
- Vajon honnan jött a golyó?
Kiderül, ha szórabírlak!

- Gyere elő! Beszéljük meg!
Sehonnan se jött még válasz.
Golyók csapódtak a földbe.
- Nekem aztán ordibálhatsz!
Feltűnt egy nagy körvonal, majd
Megfordult és elsietett.
- Hú de nagyon makacsok a
Földön élő idegenek!

Az ügynök meghúzta a ravaszt,
S az ő részéről ez volt a jel.
Direkt célzott mellé, és így
Nem pontosan találta el.
- Nem akarok vért ontani!
És erre az alak megállt.
Aztán mosolyogni kezdett.
- Akkor nem végzem ki magát!

Eldobta a fegyverét és
Láthatatlan lett a teste.
- Itt ezen a magas tetőn
Találkozzunk holnap este!
Bólintott a titkosügynök,
Majd a vadidegen alak,
Elővett egy tárgyat ami
Látható és apró maradt.

- Bizonyára erre olyan
Kíváncsi, ha nem tévedek!
Nem szabad, hogy rossz kezekbe
Kerüljön át ez a műremek!
Én alkottam meg, s a kormány
El akarja lopni tőlem!
Ettől vagyok láthatatlan!
Már sok kormány ügynököt megöltem!

Ez egy fejlett technika,
És nem kerülhet rossz kezekbe!
Maga áll a rossz oldalon!
Mintha egy rossz sávban vezetne!
Gondolja át, hogy vajon a
Megbízója mit is akar?
- Hogyha igaz, amit most mond,
Akkor tényleg jó nagy a baj!

(Budapest, 2019-08-04)

Péter a magyar tűzoltó

A tűzoltó a hideg vízzel
Épp a tüzet vette célba.
Kormos volt az összes fal,
És odakint a kék sziréna
Egyfolytában jelezte, hogy
Kigyulladt a családi ház.
- Bent vagyok az épületben!
- Vettük Péter! És mit csinálsz?

- Túlélőket keresek de
Élőlény itt alig akad.
Kettő üveg hideg sörrel
Jön nekem az egész csapat!
- Meg lesz! Te csak oltsd a tüzet!
Mindjárt jön az erősítés!
- Valahol egy macska nyávog.
- Péter, már lángol a kerítés.

- Köszönöm, hogy szóba hoztad!
Már is sokkal jobban vagyok.
- Nézz körül! A konyha vajon
Megközelíthető gyalog?
- Igen! Azt hiszem, hogy igen!
Már a tűzhely mellett állok.
Nem kapcsolták ki a sütőt.
- És a macskát mostmár látod?

- Nem, de követem a hangját.
- Rendben Péter. Hát ez kemény!
Nagyon meg van rémülve és
Percek óta nyávog szegény.
- Fogjad meg ha megengedi!
- Rendben cica! Gyere ide!
Nálam van a macska és most
Hős vagyok a szemeibe'.

Lángok zárták el az utat.
- Vettem Péter! Mindjárt jövök!
Kintről fogom eloltani,
És majd vízsugarat lövök.
- Omladozik már a tető.
Jó lenne ha belehúznál!
- Van egy hátsó kijárat is!
Mi lenne ha oda futnál?

Hátrafelé ment a hőünk,
És a macskát átkarolta.
- Azt hiszem itt kijuthatunk!
Itt még nincsen beomolva
A kijárat. De ekkor a láng
Ott is szaporodni kezdett.
- Istenem én hiszek benned!
Csak az életemet mentsd meg!

Kiugrok az ablakon
És szilánkosra török mindent.
Jó, hogy most a macskán kívül,
S rajtam kívül senki nincs bent.
Átugrott az üvegen majd
Ripityára tört az üveg.
Egyből megsérült a Péter.
És a vérzés volt a tünet.

- Azt hiszem, hogy ezek után
Kiveszek egy szabadnapot.
Leparkolt a mentőautó,
És a macska szaladhatott.
Mögötte a rombadőlt ház
Végleg feladta a harcot.
És bár eltűntek a lángok,
De ez jó pár percre tartott.

(Budapest, 2019-08-16)

Legenda

Megszólalt az öreg ember:
- Kedves Zoltán higgyen nekem!
Ne menjen a csúcsok felé!
Jeti lakik fönt a hegyen.
Van rá néhány bizonyíték.
Például a nagy lábnymok.
Ott él fönt a barlnagjában,
A csúcsoktól délre! Látod? Ott!

Az egész falu tud róla és
Ezért nem megy oda senki.
Azt mondják, hogy hatalmas és
Azt, hogy nagyon szeret enni.
Állítólag fehér szőre
Van neki és jó nagyra nőtt.
Szereti az ember húst és
Néhány falusit már megölt.

Van neki egy hatalmas nagy
Botja, ami inkább fatörzs.
Én vagyok a falu bölcse.
- És te minden hírnek bedólsz?
Mi van ha csak kitalálták?
És ha nem is él ott senki?
- Nagyon-nagyon gondolja meg!
- Én mégis szeretnék fölmenni!

Milyen csodálatos lehet
Odafent a fehér erdő!
Nem fogok hát megijedni!
- Akkor érted is majd eljő.
- Legenda ez, nem valóság!
Mitől féljek? - Hát apukám,
Hogyha tényleg így gondolod
Menj a saját fejed után!

A jeti nem csak kitalált lény!
- Én most mégis elindulok.
Bejárom a havas hegyet,
Na meg mindent amit tudok.
- Sanálom, hogy nem hallgat rám!
- Isten áldja öregember!
Ne aggódjon értem! Inkább
Várjon én rám türelemmel!

Ment a Zoltán fel a hegyre
És a falut hátra hagyta.
Órákon át sétált és egy
Picit sem volt lemaradva.
Elérte a hegy tetejét,
És egy nagy barlangba betért.
Nagyon hideg volt odakint,
S tüzet gyújtott. - Kész az ebéd!

Jóllakott, majd lefeküdt
A tűz mellé és pihent kicsit.
Majd valami hatalmas nagy
Szörnyeteg tűnt fel odakint.
Omladozni kezdett a fal,
És a lény csak közeledett.
- Biztosan csak álmot látok!
Az agyam így küld üzenetet!

Elkezdett a Zoltán futni.
Nagyon sietősen ment el.
S percekén át ott volt az ő
Nyomában a hegyi ember.
Aztán rájött valamire.
Nem is hagyta el a falut.
Az öregember házában volt.
S mindidáig mélyen aludt.

(Budapest, 2019-08-17)

A fáraó

A fáraó a Nílus mellett
Állt és közben feltekintett.
S nézte ahogy erős szolgák
Építik a felső szintet.
Nehéz volt a cipekedés.
- Engem megillet ez! Bizony!
Nekem lesz a legnagyobb és
Leggazdagabb piramisom!

Majd ha szarkofágba tesznek
Itt megyek a túlvilágra.
Nem vagyok én koszos szolga!
Én vagyok Egyiptom királya.
Építsetek hát nekem egy
Méltó, örök nyugvóhelyet!
S rajzoljátok föl a falra
Majd a legfőbb isteneket!

Hiú volt a fáraó és
Felemelte mindkét kezét.
Nekem épült ez a sírhely,
És ez az építmény csodaszép!
Kit érdekel hányan hálnak
Meg miközben cipekednek!
De már türelmetlen vagyok!
Jobban járnak, ha sietnek!

Mi lesz viszont akkor ha a
Síromat majd kirabolják?
Erre nem is gondoltam még.
Meggyalázzhatnak a szolgák.
Hogyha nem fogok már élni
Minden féle fura alak
Bejöhet a sírboltomba,
S ellophatják az aranyat.

Le kel zárni kövel a sírt!
Fontos nekem minden peni!
Meg kell védeni a kincset!
Csapdákat kell készíteni!
És ha majd a túlvilágról
Lenézek az emberekre,
Biztonságban látom magam
Majd a földi sírhelyembe.

(Budapest, 2019-08-17)

A kiválasztott

Leereszkedett a lépcső.
És egy titokzatos alak,
Elhagyta az úrhajóját.
Én meg néztem ahogy haladt.
Körbenézett kint a kertben,
Aztán végül rám pillantott.
- Ez egy nagyon fejletlen faj!
S hallottam az úrlény hangot.

- Beszéled a földi nyelvet?
Kérdeztem az idegentől.
De ő rám se hederített.
Aztán ennyit mondott egyből:
- Furcsa ez az életforma!
És csak nagy szemekkel nézett.
Sokat fejlődött a fajod,
Mióta a Holdra lépett.

Van egy bázis fönt a Holdon.
Onnan figyeljük a Földet.
Hogyha nem segítünk nektek,
Ez a világ romba dőlhet.
Miért nem fedeztük még fel?
Hiszen mentünk már a Holdra!
Ennek csupán egy oka van.
Hogy a kormány eltitkolja!

Megfordult az idegen majd
Ennyit mondott nekem: - Kövess!
Fölsétált a lépcsőn és az
UFO bentől nem volt üres.
Mindenféle kütyük voltak.
- Kérlek feküdj le az ágyra!
Elvégzek pár vizsgálatot!
- Rendben nem vagyok én gyáva!

- Te lettél a kiválasztott,
Aki részesülhet ebben!
Változtatást csinálók a
Benned lévő DNS-ben.
Nemsokára mutáns leszel,
És a tested megváltozik.
Ez csak kísérleti szérum,
Mi a véráramban folyik.

Éppen olyan úrlény leszel,
Mint amilyen én is vagyok.
Ki kell próbálnod ezt a szert!
- És majd visszaváltozhatok?
- Kérlek maradjál most csendben!
Egyre okosabb az agyad.
Fölgyorsult az evolúciód
És hat a hatóanyag.

- Igen visszaváltoztatlak!
És mégghozzá most azonnal!
Kitörölöm a memóriádat
Ezzel a szürke gombbal.
Az agyad megint normális
És nincs már benned fejlett tudás.
Emberi az alakod de
Megtörtént a tovább jutás.

Üres lett a hátsó kert és
Nem parkolt már ott az UFO.
Szél fújta a fákat és a
Kert mellett a Duna folyó
Nagyon lassan ment előre.
És egy visszabutult ember,
Állt a hajó kihűlt helyén.
Mit sem értő, nagy szemekkel.

(Budapest, 2019-08-18)

Befektetés

Volt egyszer egy gazdag ember,
Aki hotelt akart nyitni.
Megszólalt az ingatlanos:
- Szeretném most odavinni!
Ott azon a nagy szigeten
Bőven van hely építkezni!
És az ára sem túl magas!
- Azt hiszem ezt meg kell venni!

Megszólalt a gazdag ember:
- Rendben akkor nézzünk körül!
Van itt fű, fa, s jó pár állat.
Ennek minden ember örül.
Képzelve el, hogy majd reggel
Ez a látvány fogadja önt.
Itt a tenger, itt a homok,
S majmok mászkálnak odafönt.

Van a szigeten egy ház is.
S mindenkinek elmondhatja,
Hogyha szeret dicsekedni!
De ha nem kell lebonthatja!
Nem kell sokat ráköltetni.
Bőven befér a keretbe.
És most jön a meglepetés:
Víz és áram is van benne!

Képzelve el, hogy majd este
Itt nézi a naplementét!
Kortyolja a kávéját és
Építhet ide egy medencét!
A szállodát meg felépíthetné
Oda a túloldalra!
Messze lenne, mégis közel!
S nem csak a sok vendég nyaralna!

- Tényleg nagyon szép a sziget!
Meg van benne minden extra.
Tetszenek a majmok, és csak
Annyit mondhatok, hogy: - Azta!
- Ráadásul, hogyha akar
Akár vehet ide yachtot.
Van móló a déli részen!
Csupán oda kéne raknod!

Lenyűgözött teljesen
A sziget amit megmutatott.
Jó volt kicsit körbejárni!
Ez a sok fa megnyugtató!
Megveszem a szigetet és
Ide fektetem a pénzem.
Luxus szálloda lesz itt és
Ez egy tök jó döntés! Érzem!

(Budapest, 2019-08-27)

A karatemester

Öregember ment a bottal
És egy banda megtámadta.
Kilenc ember vette körbe,
S aki csak arra járt láthatta.
Megszólalt a bandavezér:
- Add ide az összes zsozsót!
De az öreg nem rettent meg.
Nézett ő, de semmit se szólt.

Harcos pozíciót vett fel.
És a botot földre dobta.
Én egy japán harcos vagyok.
S ellent állok nektek, hogyha
Rám támadtok! Vigyázzatok!
(S nevetett a sok fiatal.)
- Nem félünk egy vénembertől!
Betojt öreg vagy mi a baj?

- Most még elmehettek innen!
De hogyha ezt nem teszitek ...
- Srácok az lesz most a legjobb
Ha egy kicsit megveritek!
Kétoldalról megragadták
Ezt a kedves öregurat.
- Úgy nézek én ki mint aki
Hord magánál aranyrudat?

Lökdösődés kezdődött és
Ez a stratégia bejött.
S először tán úgy tűnt, hogy itt
Nem számít a fekete öv.
De az öreg gyomorszájon
Ütötte az egyik tagot.
Mire aztán rárohantak.
- Öregember! Maga halott!

Technikásan küzdött az agg.
Szinte táncot járt a keze.
És eközben földre hullt az
Összes erős ellenfele.
- Nem az izom itt a fontos!
(Mondta bölcsen ez az öreg.)
Sokat kell még tanulnotok!
Ezt írja egy ősi szöveg:

- „Az erőszak egy sötét dolog!”
Tanuljátok meg a leckét!
(Fölvette a botját, aztán
Így szólt: - Ló nem eszik kecskét!)
Ez meg vajon mit jelenthet?
Értetlenkedett a sok tag.
S ő a botra támaszkodva
Ment ahogy a vének szoktak.

(Budapest. 2019-09-16)

A gonosz monológja

Állt az ablaknál egy alak,
És egy sötét csuklyát viselt.
- Nemsokára itt a béke!
És már nem kérdés, hogy ki nyert!
Felépült az úrállomás
Amit önnek köszönhetünk.
Megtörjük az ellenséget.
Harcolni fogunk és nyerünk!

Ez a bázis amin vagyunk
Évtizedeken át épült.
De én végig bíztam önben!
Hadnagy miért olyan rémült?
Nem büszke a munkájára?
Nézzen ki az ablakomon!
Sorban halnak meg odakint.
Félni immár nincsen okom!

Maga lesz a jobb kezem,
Ha él ezzel az ajánlattal!
Nagy hatalmat adok önnek!
Csak ne törődjön a bánattal!
Ezek ott kint ellenségek!
Pusztuljon hát el az összes!
Nem számít az emberélet!
Ne legyen hát ezért könnyes!

Maga lesz a helyettesem!
Nincsen önnél alkalmasabb!
Mindenkinek parancsolhat!
Csak én leszek hatalmasabb!
Ön fogja majd háborúba
Vezetni a gépsereget!
És ha én ezt jóváhagyom,
Írthat bátran életeket!

Mindent önnek köszönhetünk!

Ez a hely a maga műve.
Tudom azon gondolkodik
Bizonyára, hogy ez bűn-e?
A maga segítsége nélkül
Biztos lett volna a bukás!
A háborúban nem az erő
Fontos hanem a szaktudás.

Nézze milyen modern minden

Itt ezen az úrbázison.
Azt, hogy milyen módszereket
Használ azt én önre bízom.
Mi ketten majd leigázzuk
Ezt az egész Tejútrendszert.
Mit csinál a hátam mögött?
Mondja, mért vett elő fegyvert?

Nagy puffanás hallatszott majd
Elterült a csuklyás alak.
Ránézett a „jobb kezére”,
S nem volt benne más, csak harag.
Lettem volna a mentorod!
Ha te is így kívántad volna!
S vörös vértócsába terült
El egy élettelen hulla.

(Budapest, 2019-06-02)

Amirov Rusztem vagyok, 1990.05.05.-én születtem, Budapesten élek.

Szeretem a könyveket, sokat olvasok. Kedvenc témám a science fiction olvasása és írása. Szívesen nézek tudományos műsorokat, ami verseimben is visszatükröződik. Szeretek írni a hazaszeretetről, a szerelemről, a világúrról, állatokról, az élet szépségeiről és minden másról is, ami körülöttünk zajlik.

Már kigyermekként is szerettem az irodalmat és a zenét. Kisiskolás koromtól az egyetemi évekig aktívan részt vettem iskolai programokon, ünnepélyeken. Zeneiskolában zongorázni, majd gitározni tanultam összesen 8 éven keresztül.

Veszprémbe, a Pannon Várszínházba gyerekszínészként számos darabban játszottam. 2005-ben szerepeltem Elek Judit: A hét nyolcadik napja című filmében, ahol Öcsit, a hajléktalan kisfiút játszottam.

Verseket 9-10 éves koromtól kezdtem írni. Gimnazista koromban az „Ami a szívedet nyomja” megyei vers- és prózaíró pályázaton első helyezést értem el. Országos színjátszó találkozón különdíjat kaptam.

Az ELTE által szervezett Magyar nyelv napja alkalmából rendezett Szépirodalmi pályázaton második helyezést értem el.

A versek szeretete a mai napig aktív része életemnek. Az elmúlt 10 év során 3 verseskötetemet jelent meg magánkiadásban, a következő címmel: „A kastély hercegnője”, „Nyugtalanság” és „Virágzás”. Számos antológiában is jelenetek meg verseim.

A poet.hu weboldalon számos versem megtalálható.

Sok a modern, akciódús versem, melynek célja a szórakoztatás. Kevés kortárs költő ír ilyen stílusban, mint én, ezért szeretném ezt a stílust is népszerűvé tenni. Verseim nagyrésze hétköznapi történeteket mesél el. Boldog lennék, ha az irodalom, a versek szeretete fontos maradna az embereknek.